

KNJIGA 38
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=38>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 741/872

Tema: [Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?](#)

09-02-2016 00:18#741

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POVLAČENJE HRVATSKE VOJEKE PREMA AUSTRIJI, piše Vjekoslav Luburić, general Drinjanin (2)

3. POGLAVLJE - strana 37-64, hrvatsko izdanje.

Chapter 3. The End of The Croatian Army, st. 43-71 "**OPERATION**

SLAUGHTERHOUSE", Dorrance & Company, Philadelphia 1970., strana 43-71

(Prijepis iz knjige "Hrvatski Holokaust" II. Zagreb, 2001. Ovdje ću u nastavcima iznijeti očevidni i živi opis "Kraj Hrvatske Vojske" kojeg je napisao očevidac mnogih dogodovština povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji, zadnji Zapovjednik HOS-a NDH general Vjekoslav Maks Luburić. On je ovaj izvještaj napisao i dao ga profesoru Ivanu Prceli točno na Veliku Gospu, 15 kolovoza 1967. godine da to objavi u gore najavljenom spomenutoj knjizi. Na svu žalost general Drinjanin nije imao priliku živ dočekati izdanje te knjige na engleskom jeziku, jer ga je Udbin agent i plaćenik Ilija Stanić ubio 20 travnja 1969. godine. Mo. Otporaš.)

Bilješka br. (1) Bez obzira što neprijatelji, protivnici ili kritičari govore, pišu ili misle o djelovanju generala Luburića za vrijeme Drugoga svjetskog rata, urednici ovoga djela misle da je bitno uključiti njegov iskaz o događajima i uzrocima koji su vodili prema predaji Hrvatske vojske 1945. godine. Luburićev iskaz daje uvid u tragediju te godine, koji bi inače nedostajao u ovom prikazu lanca uzroka i posljedica koji čine stvarnost te velike hrvatske katastrofe. Ovo je više nego bilješka za povijest; ovo jest povijesno svjedočanstvo, zapravo nepatvoren opis onoga što se stvarno zbilo u posljednjim danima rata na ovim prostorima.

Ja sam uvijek održavao izravan kontakt s hrvatskim čelnicima vojnoga osoblja i s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem. I brzoglasom i službeno pisanim raportima ja sam tim vlastima priopćio da je uspješno izveden onaj zadatak za koji su me zadužili - *organizirati obranu države Hrvatske na Ivan*-planini. Naše pobjede nad komunistima u ovoj zoni operacija uvjerile su svakoga koji bijaše sudionikom ovih akcija da smo mi mogli i morali braniti Hrvatsku na sedlu Ivan-*planine.

U ono vrijeme mnogo se govorilo o "Zvonimirovoj liniji", (**Bilješka br. (2)**) na dnu stranice: " Kralj Dmitar Zvonimir, koji je kraljevaod od 1076. do 1088. ili 1089. godine, bio je posljednji kralj

hrvatske narodne krvi. "Zvonimirova linija" trebala se sastojati od tri glavna sektora, čijim je srednjim dijelom, koji se oslanjao na Sisak i Petrinju, trebao zapovijedati general Luburić. Prva vojska generala Moškova s Pavelićevim Tjelesnim sdrugovima, trebala je kod Varaždina oblikovati lijevo krilo, dočim je general Sertić imao zadatak uspostaviti obranu desnoga krila. Njegovo zapovjedništvo trebalo je biti smješteno u Karlovcu. Odluka civilnih vlasti za evakuaciju zemlje poništila je planove tih operacija." koja se prostirala od Varaždina i Koprivnice u Slavoniji preko Siska i Petrinje i južno od Karlovca prema moru. Ova planirana linija utvrda trebala je služiti kao posljednji zid obrane protiv predmnijevanome prodiranju Rusa u našu zemlju sa sjeveroistoka. Mnogi optimisti mislili su da će Velika Britanija i Savezne Američke Države prepoznati pogibelj koja je nadolazila prodorom sovjetske Rusije i međunarodnoga marksizma u Srednju Europu i na Balkan. Ovi ljudi čak su vjerovali da bi nam Anglo-*Amerikanci dali potrebnu vojnu opremu da zaustavimo Ruse da nas ne pregaze! Danas ovaj način rezoniranja izgleda možda naivan, osobito u svjetlu događaja koji su uslijedili, ali u proljeće 1945. nemali broj Hrvata bio je uvjeren sam sebe da će zapadni Saveznici sigurno spoznati vrijednost Hrvatske vojske u nadolazećoj borbi svijeta protiv marksizma.

Visok moral naših postrojbi i građanskog pučanstva na mene je ostavio dubok dojam. Jednom zgodom osobno sam nadgledao neke jedinice koje su se, zbog neočekivanoga bijega Nijemaca, bile povukle iz Hercegovine. Uvidio sam da su ti hercegovački Hrvati bili potpuno uvjereni da će se kao pobjednici naskoro povratiti na svoju rodnu grud. Kada su Nijemci napustili Hercegovinu, oni to učiniše bez prethodnih dogovora s hrvatskim vojnim vlastima toga kraja. Stoga su se hrvatske postrojbe na položajima u tom dijelu naše zemlje našle u teškom škripcu. Da se spasi ugrožene jedinice i da ih napredujući partizani ne odsjeku jedne od drugih, sve vojne i civilne hrvatske vlasti u Hercegovini i okolnim krajevima bile su podložene mojoj vlasti. Sve hrvatske snage koje su se zbog njemačkoga povlačenja morale povlačiti iz Hercegovine, kao i razne jedinice na povlačenju iz južne i srednje Dalmacije te iz istočne i srednje Bosne, bile su uključene u našu Južnu vojsku.

Moram iskoristiti ovu priliku i odati osobno priznanje hrvatskom pučanstvu Hercegovine, bili oni katolici, muslimani ili pravoslavci. Od travnja 1941. do tužnih dana u svibnju 1945. čitava Hercegovina bila je vojni rezervoar za Hrvatsku vojsku. Svaka naša pojedina pukovnija imala je dobrovoljce iz ove drevne hrvatske zemlje i bila je jedini dio države Hrvatske u kojemu nije trebalo provoditi službene mobilizacijske mjere ili redovito novačenje u Oružane snage. Svaki hercegovački Hrvat, bio on katolik ili musliman, te neki pravoslavni Hercegovci, služio je kao dragovoljac. Čak i oni koji su bili premladi ili prestari molili su da im se dopusti služiti u Vojsci. Kad sam u Konjicu nadgledao kolone na povlačenju, vlastitim očima sam vidio kako tri naraštaja stupaju jedan uz drugi pod hrvatskim zastavama. Dan*-danas sam uvjeren da smo do posljednjeg čovjeka morali braniti domovinu na Ivan-*planini. Sto tisuća vojnika, koje sam imao pod svojim zapovjedništvom, dijelilo je moje uvjerenje, kao što je to učinilo i civilno pučanstvo na jugu.

Nitko ni pomišljao nije da je rat izgubljen. Opet se ponovila godina 1918., kada su Hrvati bili posljednji među habsburškim narodima da pročitaju "rukopis na zidu" i zato nisu bili spremni iskoristiti političku priliku toga trenutka. Civilna izaslanstva dolazila su k meni da izraze svoju spremnost za obranu hrvatske granice na Ivan-*planini. Mnogi ugledni građani dovodili su svoje sinove, od kojih su neki bili malodobnici, da služe kao dragovoljci u obrani rodne grude. Organizacija naših žena, Ženska loza, tražila je da sve hrvatske žene budu naoružane. Pristizanje svježih trupa (**jedinica, mo**) iz sjevernoga dijela naše zemlje još više je podiglo ratni duh koji se je zapažao posvuda. Atmosfera je bila tako ohrabrujuća da sam iz Broda doveo u Sarajevo vojnu opremu i topničke zalihe koje su upravo trebale biti otpremljene prema sjeveru. Časnici i vojnici imali su na umu samo jedno - tjerati i uništiti neprijatelja. Neki Austrijanci i Nijemci molili su da im se dopusti boriti se u našim redovima ako se Njemačka preda. Albanci, Makedonci i Bugari stizali su u Bosnu u sve većem broju, kao što su to činili i ljudi iz staroga Sandžaka i Novoga Pazara. Crnogorski sljedbenici Sekule Drljevića slali su svoje poklisare, moleći da im se dopusti pridružiti

se nama. U Sarajevu sam razgovarao s mjesnim vojnim i civilnim vlastima. Nadugo sam raspravljao s državnim ministrom Frkovićem, s velikim županom dr. Spuževićem i s ustaškim predstavnikom Šćepom Barbarićem. Održao sam također dogovore s ministrom Vrančićem i s dr. Mehičićem. Oba ova dužnosnika nastojala su osigurati svu raspoloživu opremu za naše trupe. Oni su također pokušali pomoći muslimanskim izbjeglicama, tzv. "muhadžirima". Šest generala na bosanskoj pozornici operacija, na čelu s generalom Markuljem, zapovjednikom Sarajevskog vojnog okruga, stavili su se meni na raspolaganje. Tako je učinio i pukovnik Hadžić. Glavni imam ili kapetan muslimanske Tjelesne straže dr. Pavelića te i imam *efendija Aganović, izvanredni teolog i narodni vođa hrvatskih bosanskih muslimana, učinili su isto. Kapetan Glavnog stožera i brojni časnici i dužnosnici, čiju sam službu zatražio, stigoše zrakoplovom da mi pomognu u planiranoj obrambenoj organizaciji, a jedna Udarna bojna stigla je kamionom. Zapazio sam da su hrvatske vojne kolone, koje su stizale iz Like i Krbave u zapadnoj Hrvatskoj, bile iznad svih drugih postrojbi čelične u svojoj odlučnosti boriti se do smrti protiv komunista svih boja.

No dok je moral na fronti rastao, u glavnome gradu Vlada je izrađivala planove. Bojnik **(Bilješka (3))** na dnu stranice: "Imena obih hrvatski časnika moral su biti prešućena radio njihove vlastite sigurnosti (urednička bilješka⁹). Njihova je imena general Luburić odnio sa sobom u grog.") zapovjednik Vojnog redarstva, i bojnik (*), iz Vojne obavještajne službe, otkriše da su njemačke snage na Balkanu namjeravale povlačiti se kroz Hrvatsku u Sloveniju. Balkanski Wehrmacht radije bi se predao slovenskim partizanima nego Titovim južnim snagama. Ta dva časnika dostaviše hrvatskoj Vladi i Vojnome stožeru povjerljivu dokumentaciju o njemačkim namjerama. Čim sam doznao što su Nijemci planirali iza naših leđa, kontaktirao sam s nekim austrijskim časnicima koji su bili služili u staroj carsko*kraljevskoj vojsci i koji su uvelike cijenili Hrvate. Ove osobe me obavijestiše da se neki austrijski i njemački časnici nisu slagali sa zamisli predaje partizanima, bilo to u Sloveniji bilo drugdje. To pak bijaše pravo kolo vještica. Kao i uvijek u ovome ratu, četnici igrahu dvostruku ulogu. Naše sigurnosne jedinice uhvatiše dvojicu njih koji su po danu hinili suradnju s Nijemcima, a poslije sumraka pravili su svoje "izlete" za partizane. Ova odabrana dvojica bijahu zabavljena pripremanjem pokolja ranjenih hrvatskih i njemačkih vojnika koji će ostati u sarajevskim bolnicama ako mi napustimo grad. Naši sigurnosnici otkriše i određen broj četničko*partizanskih urotničkih mreža te također uhitiše neke hrvatske izdajice. Unatoč ovim suprotnim snagama u pozadini, moral Oružanih snaga i domoljublje civilnoga pučanstva dosegнули su najviši stupanj za čitavoga rata. Ovo sam priopćio Poglavniku i ministru obrane, admiralu Steinflu, kada ovaj dođe pregledati naše položaje na Ivan*-planini. Steinfl se složio s mojom analizom situacije i posvema očito izrazio je želju da radije ostaje s nama nego da se vraća u Zagreb. Čak i u ovim danima iskušenja on je nastojao sačuvati svoj smisao za humor, koji mu nikada, pa ni u najtežim prilikama, nije nedostajao. Za vrijeme Prvoga svjetskoga rata on je bio ranjen u desnu nogu i nije mogao hodati bez štapa. Kad je posjetio naše položaje na Ivan*-planini, podsjećao nas je na tu svoju invalidnost. Zbijao je šale o tome, govoreći vojnicima da je njegova želja ostati s njima jer je među hrabrima morao biti najhrabriji. Zašto ne, kad ionako nije mogao bježati?

Nastavlja se.

09-02-2016 05:59#742

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVLAČENJE HRVATSKE VOJEKE PREMA AUSTRIJI, piše Vjekoslav Luburić, general Drinjanin (3)

3. POGLAVLJE - strana 37-64, hrvatsko izdanje.

Chapter 3. The End of The Croatian Army, st. 43-71 "OPERATION SLAUGHTERHOUSE", Dorrance & Company, Philadelphia 1970., strana 43-71

(Prijepis iz knjige "Hrvatski Holokaust" II. Zagreb, 2001. Ovdje ću u nastavcima iznijeti očevitni i živi opis "Kraj Hrvatske Vojske" kojeg je napisao očevitac mnogih dogodovština povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji, zadnji Zapovjednik HOS-a NDH general Vjekoslav Maks Luburić. On je ovaj izvještaj napisao i dao ga profesoru Ivanu Prceli točno na Veliku Gospu, 15 kolovoza 1967. godine da to objavi u gore najavljenom spomenutoj knjizi. Na svu žalost general Drinjanin nije imao priliku živ dočekati izdanje te knjige na engleskom jeziku, jer ga je Udbin agent i plaćenik Ilija Stanić ubio 20 travnja 1969. godine. Mo. Otporaš.)

Steinfl i ja bili smo dugogodišnji prijatelji. Kad smo ostali sami, iskreno mu rekoah kako imam osjećaj da mi ne govori o svemu što je znao. Pretpostavljao sam da ga je vlada poslala ovamo s posebnom namjerom, a ova namjera vjerojatno se odnosila na plan povlačenja iz Sarajeva i iz južnoga dijela države Hrvatske. S velikim elanom sam mu priopćio da ćemo u Bosni uspostaviti pravo hrvatsko kraljevstvo. General Boban, pukovnik Sudar, pukovnik Bogdanić, pukovnik Pjanić, pukovnik Dragičević (Fra. Berto, mo.) i pukovnik Hadžić pomoći će nam u ovome naumu. Isto će učiniti i muslimanske hodže, fratri franjevci i dominikanci i potomci starih paša, vezira i aga iz turskih vremena. Skupa smo se šalili kako ćemo okruniti novoga hrvatskoga kralja (Bilješka br. (4) na dnu stranice: "Kada je godine 1941. bila proglašena hrvatska državna nezavisnost, jedan član savojske kuće od Pavelićeve vlade bi prihvaćen za kralja. No, vojvoda je dobro znao da su po svojoj tradiciji Hrvati nastrojeni antitalijanski, pa ovaj nikad nije ni stupio na hrvatsko tlo." u Sarajevu. Što se tiče Hrvata s druge strane Save, neka oni po svojoj zamisli ustroje državu. Rezultat mnogih naših razgovora bio je da se Steinfl vratio u Zagreb uvjeren da se ja neću povlačiti s Ivan-*planine ako mi Vlada i Glavni stožer posebno ne nalože da tako učinit.

Sarajevo je tada gorjelo od nacionalnoga žara. Vršile su se pripreme za slavljenje desetoga travnja, dana državne nezavisnosti, i to na stupnju koji Bosna još nije vidjela. Najugledniji građani, skupa s redovito rezerviranim begovima, čestitali su mi na uspješnoj obrani Ivan-*planine i na vojnim uspjesima koje smo postigli protiv komunista. Također izraziše svoje zadovoljstvo što smo uhitili i kaznili izdajice i neprijateljske agente koje su otkrili moji ljudi. (Ovdje se nesumnjivo radi o onim komunistima, četnicima i njihovom simpatizerima u službi jugoslavenske ideje, koji su tu stradali zakonom rata, mo. Otporaš.) Kao što se uvijek zbiva, kada izgleda da su dostignuti vrhunci veselja i oduševljenja, na vidiku naše časovite sreće pojavi se kobni oblak kao opomena da sva veselja svijeta imaju svoj neizbježiv konac. Premda su Nijemci činili sve da nam zajamče kako nas oni neće napustiti, mi smo znali da su upravo to pripremali. Kad sam raspolagao svim činjenicama, pozvah njemačke zapovjednike na svečani ručak, na kojemu su bili hrvatski generali i visoki civilni dužnosnici. Za obroka sasvim otvoreno priopćih svojim gostima da znam za njihove planove. Rekoah im da ću -* ako njihova nastojanja za provedbu općega povlačenja budu prijetila učinkovitosti hrvatskih trupa *- ja razoružati sve njemačke postrojbe. Objesit ću sve njemačke časnike koji su najodgovorniji za akcije na štetu naših državnih interesa. (Možda je među gore kažnjenima bilo i njemačkih časnika koji su platili zakonom rata svoju suradnju s komunistima, četnicima i njihovim simpatizerima u korist jugoslavenske ideje a na štetu hrvatske države. Mo.)

Očito Nijemci nisu sumnjali da sam mislio onako kako sam im rekao. Zamolili su njemačkoga konzula u Zagrebu da intervenira između njih i vrhovnoga zapovjedništva u Zagrebu. Konzul R. bijaše desna ruka Siegfrieda Kaschea, berlinskoga poklisara pri Pavelićevoj vladi. Konzul R. bio je iskreni prijatelj hrvatskoga naroda a sa mnom je podržavao dobre osobne veze. U nekoliko navrata uručio mi je originale pritužbi ambasadoru od njemačkih časnika od kojih smo mi Hrvati oduzimali

oružje i streljivo. Stoga te pritužbe nikada nisu stigle do viših njemačkih vlasti i nisu prouzročile kršenje veza između nas i Nijemaca, premda se to moglo očekivati. Moram također naglasiti da je odmah nakon što je konzul R. stigao u Zagreb jedan broj njemačkih časnika, čija nazočnost bijaše nepoželjna u Hrvatskoj, bio ili od Berlina pozvan natrag ili dodijeljen drugim frontovima.

Zbog beskompromisnoga stava koji sam zauzimao u pogledu hrvatske državne suverenosti, mnogi me Nijemci nisu cijenili. Ja sam ih prihvatio kao ratne saveznike i kao antikomuniste, ali nikada, nikada se nisam slagao s praksom nacističkoga pozdravljanja dizanjem ruke, kako su oni mene redovito pozdravljali, niti sam ikada otišao na sastanke nacističke stranke na koje hrvatski časnici i dužnosnici katkad bijahu pozvani. Jednako sam odbijao civilne počasti koje mi je nudila njemačka vlada. Općenito, izbjegavao sam kontakt s nacističkom strankom kao i sa SS*om, SD*om, postrojbama nacističkih milicija itd. Hrvatska vlada ipak je odlučila da bi, ako Njemačka padne, bilo nerazborito nastaviti s našim vlastitim vojnim akcijama na području Hrvatske. Zato opomena koju sam bio priopćio njemačkim generalima u Zagrebu ne bi dobro primljena. (Ovdje moram nešto nadodati a to je da sam prije godinu dana i nešto nazvao telefonom prof. Ivana Prcelu i pitao ga za original Maksova zapisa ovog izvještaja. To sam ga pita zato što sam vrlo dobro upoznat stilom pisanja generala Drinjanina, a ovdje toga dosta ima što se ne poklapa sa stilom pisanja generala Vjekoslava Luburića, iako je sve potpuno jasno i razumljivo. Prof. Prcela mi je rekao da je on to prevodio sa engleskog na hrvatski jezik, a dr. Stanko Guldescu da je imao taj original i da on, dr. Guldescu, preveo to na engleski, a da on, prof. Ivan Prcela nikad više nije vidio taj originalni izvještaj Maksa Luburića, kojeg mu je Maks osobno dao u svojoj kući, 33 Santa Ana u Carcagente, Valencija, na Veliku Gospu 1966. godine. Mo. Otporaš.)

Sredinom travnja 1945. dr. Pavelić brzoglasom me pozva da dodem u naš glavni grad na razgovore u kojima će biti raspravljano o nadolazećoj vojnoj i političkoj situaciji. Pukovnik Rogulj na raspolaganje mi je dao jedan zrakoplov te sam otišao na uzletišta a da nisam otvorio ni dnevnu poštu. Načelnik moga stožera, pukovnik Muhamed Ridanović, ostao je na dužnosti u Sarajevu. Njemu sam dao upute da poduzme jaku akciju otklanjanja bilo kakve sumnje da ja napuštam svoje zapovjedništvo. Ako ovakve glasine počnu kolati, njihov učinak na vojni i civilni moral bit će vrlo poguban. Konačno, moj zrakoplov mogao je poletjeti. Dva pilota i dva tjelesna stražara bili su uz mene u zrakoplovu. Iznad Kozare zašli smo u jaku oluju. Jedva što smo planinu ostavili iza sebe, dva britanska zrakoplova kroz zrak izroniše protiv nas. Morali smo letjeti vrlo nisko i nekoliko puta mijenjati tijek leta, e da izbjegnemo njihove napade. Već je bilo mračno kad smo se približavali Zagrebu. Uzbuna je bila na snazi u gradu, što nas je stavilo u vrlo tešku situaciju jer smo imali samo malo goriva. Niti smo se mogli vratiti natrag niti letjeti na drugo odredište, a niti se spustiti. Piloti odlučiše da jedino što mogu učiniti jest spustiti zrakoplov na uzletišta, premda se je znalo da je ono bilo oštećeno, a svjetala nije bilo da nas vode pri spuštanju na zemlju.

Piloti su zrakoplov spustili sigurno, ali kad smo bili na zemlji, upali smo u rupu od bombi. Zrakoplov se iznenada spotaknuo, pa je izgledalo da će se prevrnuti na bok. Nisam siguran što se desilo, osim što se sjećam da sam se bacio unatrag. Jedan pilot bi ozlijeđen, dok su drugi piloti i jedan od mojih stražara zadobili lagan potres. Na sreću, drugi stražar ne bi ozlijeđen i on je hitno pozvao liječničku pomoć. Treći dan poslije tog nesretnoga slučaja, probudio sam se u bolnici na Rebru. Imao sam potres mozga koji je nagovješćivao "nešto preozbiljnoga", kako bi se Shakespeare izrazio. Upravitelj bolnice na Rebru bio je pak (Ja mislim da je general ovdje mislio reći "pukovnik", skraćeno "puk.", jer mi je poznato iz generalova opisa "Misija u Hrvatskoj", Madrid 1967., da je dr. Cvitanović bio veza sastanka između nadbiskupa Stepinca i generala Luburića. To je te zgrade bila kada je general Luburić rekao dru. Cvitanoviću da pita nadbiskupa mako on želi vidjeti generala Luburića u civilu ili u vojničkoj odor. Nadbiskup je odgovorio da želi razgovarati da generalom Luburićem. Mo.) dr. Cvitanović, koji je ranije u ratu bio jedan od mojih najužih suradnika u borbama uzduž jadranske obale. Njegova je briga bila da netko uvijek ostane uz moj krevet i da mi se pruži svaka njega.

U svojoj knjizi, objelodanjennoj prije nekoliko godina, dr. Jerko Jareb (**Bilješka br. (5)**) na dnu stranice: "Jere Jareb: Pola stoljeća hrvatske politike, Buenos Aires, knjižnica Hrvatske revije, 1959., str. 116.") veli da sam ja, čim dođoh k sebi, tražio da vidim dr. Pavelića. On je prišao mojem krevetu, a ja sam mu priopćio da Nijemci namjeravaju napustiti Sarajevo te vjerojatno čak i cijelu Hrvatsku. Nakon što je dr. Pavelić otišao iz bolnice, ja sam bio premješten u zapovjednički stožer na Pantovčaku. Ondje su me njegovali pukovnik Cvitanović i naš obiteljski liječnik i prijatelj, dr. K. Bio sam tako slab da bez pomoći nisam mogao stajati na nogama. Oko mene se odvijala neprestana aktivnost zbog vojnih operacija u punom pogonu. Tako mi je unatoč slabunjavome stanju bilo povjereno organiziranje Vojnoga zapovjedništva u Sisku. Čitavo osoblje hrvatske mornarice bilo je uključeno u postrojbe koje su sada bile podložne mojim nalogima. Riječke jedinice, kadeti mornaričkih akademija, sve mornaričke snage koje su se bile povukle iz obalnoga pojasa i sveukupno ministarstvo mornarice potpali su pod moje zapovjedništvo. Isto su tako jedinice Časne radne službe smjesta uključene u redovne vojne postrojbe.

Izgleda da su dužnosti koje su bile povezane s Vojnim zapovjedništvom u Sisku meni dodijeljene da ometu moj povratak u Sarajevo. Izdane su bile zapovijedi onim vlastima koje su bile zadužene za moje odsutnosti, da pokrenu pripreme za povlačenje prema sjeveru. Tako propade plan obrane hrvatske grude na crti Ivan*-planine i organiziranja narodnoga otpora u pozadini partizanskih linija. General Markulj sada je bio vodeći general na bosanskome sektoru. Zagreb mu je naložio da u red stavi povlačenje svih naših snaga iz Bosne, uključivši i poluvojne milicije i jedinice domobranstva, prema sjevernoj obali rijeke Save. Odavle će oni moći zauzeti položaje uzduž "Zvonimirove linije".

No, ta linija postojala je samo na papiru. (Bilješk br. (6)) "Prema plan izgradnje Glavnog Stožera, general Luburić je trebao biti na čelu srednjega sektora ove linije, koju su trebale braniti njegova drug vojska i postrojbe Obrane. Bilo je određeno da u Sisku bude njegovo zapovjedništvo za ovu operaciju." Vlada nije imala ozbiljnu namjeru nastaviti rat na našem državnom teritoriju. Značajan otpor partizanskome napredovanju bit će pružen samo nakon što glavnina vojske uđe u Sloveniju. Ova računica temeljila se na pretpostavci da će Nijemci koncentrirati velike količine svojih trupa u Sloveniji dok se njihove jedinice budu povlačile iz Italije i Trsta.

Većina naših vojnih vođa željela je organizirati vojni otpor u domovini. Međutim civilni upravitelji su osjećali da će četnici i partizani, ako se mi odlučimo na konačnu borbu, dobiti toliko pomoći od Rusa, Engleza i Amerikanaca da bi borba mogla samo uroditi istrebljivanjem glavnine hrvatskoga pučanstva, žena, djece i starijih osoba. (**Bilješka br. (7)**) "Poželjno je prihvatiti pozornost na motive evakuacije državnog teritorija, jer je srpski Židov Moše Pijade napisao vrlo tendenciozan i pogrešan prikaz o konačnim vojnim događajima 1945. Pijadino pričanje ide za tim da glorificira partizanske trupe koje su stvarno bile gotovo u stanju paralize kad god nisu mogle računati s masovnom rusko, američkom i engleskom potporom."

Tako su bili izgrađeni planovi za povlačenje prema Sloveniji. Čim sam fizički bio u mogućnosti preuzeti zapovjedništvo nad Južnom vojskom, to sam i učinio. Ova operacijska skupina uključivala je moj Drugi i uz to Treći i Četvrti Zbor. Zadatak generala Moškova i njegovih Zborova bio je preuzeti Sjevernu vojsku koja će biti prethodnica povlačenju. Moškov je već bio zauzet organiziranjem prihvatne postaje za članove Državnog savjeta, Sabora i vladinih dužnosnika, koji su očekivali da će napustiti Hrvatsku. Ta prihvatna središta bila su smještena u Austriji i Njemačkoj.

Nesretni slučaj sa zrakoplovom zapravo me ostavio paraliziranim, ali zahvaljujući učinkovitoj njezi, ja sam se brzo oporavio i naskoro sam se mogao posvetiti koncentriranju snaga moje Obrane u blizini Siska. Pukovnik Lisak i moj osobni predstavnik, pukovnik Ivica Matković, otišli su u Sarajevo da pomognu generalu Markulju s pripremama za povlačenje prema sjeveru.

Sve od početka rata ja sam bio zapovjednik postrojbi Obrane, koje je zapala odgovornost organizirati otpor u onim hrvatskim krajevima koji, zbog ratnih neprilika, padoše pod komunističku kontrolu. Kao po pravilu, Titove snage mogle su kontrolirati autentične hrvatske krajeve samo onda kad su u razgovorima uspjeli postići mjesne nagodbe s našim "saveznicima", osobito Talijanima. Jedinice Obrane služile su se protiv partizana istom gerilskom taktikom kojom su se sami "crveni" služili na prostorima pod našom kontrolom. Čim sam doznao da je naša vlada planirala povlačenje, poduzeo sam brze mjere organiziranja Hrvatskoga narodnoga otpora. Nadao sam se da ću moći zaštititi povlačenje naše redovite vojske izvodeći nenadane napade, zasjede napredujućim partizanskim kolonama i uspostavljajući opću sabotažu. Ova taktika bila je namijenjena dovođenju srpskih i komunističkih snaga u zbrku, paralizirajući njihovo tjeranje naših trupa na povlačenje. Da taj cilj bude lakši, sabrao sam i regrupirao ostatke od nekoliko antikomunističkih snaga koje su se kroz teritorij države Hrvatske povlačile prema zapadu.

Nastavlja se.

09-02-2016 19:08#743

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVLAČENJE HRVATSKE VOJEKE PREMA AUSTRIJI, piše Vjekoslav Luburić, general Drinjanin (4)

3. POGLAVLJE - strana 37-64, hrvatsko izdanje.

Chapter 3. The End of The Croatian Army, st. 43-71 "OPERATION SLAUGHTERHOUSE", Dorrance & Company, Philadelphia 1970., strana 43-71

(Prijepis iz knjige "Hrvatski Holokaust" II. Zagreb, 2001. Ovdje ću u nastavcima iznijeti očevitni i živi opis "Kraj Hrvatske Vojske" kojeg je napisao očevitac mnogih dogodovština povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji, zadnji Zapovjednik HOS-a NDH general Vjekoslav Maks Luburić. On je ovaj izvještaj napisao i dao ga profesoru Ivanu Prceli točno na Veliku Gospu, 15 kolovoza 1967. godine da to objavi u gore najavljenoj spomenutoj knjizi. Na svu žalost general Drinjanin nije imao priliku živ dočekati izdanje te knjige na engleskom jeziku, jer ga je Udbin agent i plaćenik Ilija Stanić ubio 20 travnja 1969. godine. Mo. Otporaš.)

Sve do njemačkog sloma ti su elementi činili zalaznice, prethodnice i snage njemačkih vojski na Balkanu koje su zaštićivale bokove. U Prvome svjetskom ratu Nijemci su se služili hrvatskim i drugim austro-ugarskim trupama da one izvršavaju što je moguće više nečista posla i teške borbe, dok su oni pošteđivali svoje ljude i sebi pripisivali sav kredit za postignute uspjehe. Sada, u Drugome svjetskom ratu, Wehrmacht je ponavljao beskrupulozno iskorištavanje svojih saveznika. Velike skupine albanskih nacionalista dođoše u Sarajevo da se pridruže našim kolonama. Ovaj narod je bježao s Kosova, s glasovitoga "Polja kosptica" iz srpskih legendi, te iz Makedonije i Sandžaka, e da izbjegnu potpunu likvidaciju koju su partizani provodili u nekim krajevima. Srpski komunisti, a isto tako i četnici, znali su samo za jedan put za osiguravanje srpske brojčane nadmoći na Kosovu, Makedoniji i Novom Pazaru, a taj bijaše *pobiti što više Albanaca. Od ovih izbjeglica ustrojio sam posebnu jedinicu, "Skenderbegovu legiju". (**Bilješka br. (8)** na dnu stranice: "Skenderbeg (Juraj Kastriotić), koji je umro 1468., jest veliki nacionalni heroj antikomunističkih Albanaca. On je u 15

stoljeću izvojevao mnoge pobjede nad Turcima."

Tu albansku postrojbu treba razlikovati od Sandžačke bojne koju je predvodio pukovnik Sulejman Pacariz i od jedne druge albanske gerilske jedinice pod zapovjedništvom Omar*paše, tzv. "Prekodrinske grupe", koja je operirala na srpskoj strani Drine. Pukovnik Pacariz jest Hrvat albanskog podrijetla koji bijaše organizator narodnoga otpora u Sandžaku. Njegovo zapovjedništvo bilo je uključeno u moju Drugu vojsku. Crnogorski sljedbenici Sekule Drljevića također su uspjeli stići do nas. Nazivajući se Crnogorskom vojskom, oni ustrojiše dvije bojne pod zapovjedništvom pukovnika Agrama. **(Bilješka br. (9)** na dnu stranice: "Sve do 19 stoljeća Crna Gora je bila jedina slavenska nezavisna država na Balkanu. Godine 1916. on bi pobijedena od Austrijanaca, a 1918. bila je uključena u državu Srba, Hrvata i Slovenaca. Neki Crnogorci ipak su ostali vjerni starome kralju Nikoli i opet su željeli uspostaviti nezavisnost svoje zemlje". Tu je bila i Mađarska legija pod vodstvom bojnika Kovacs. Sastojala se od izbjeglica iz same Mađarske, od mađarske skupine iz Osijeka i raznih mađarskih pojedinaca koji dezertiraše iz njemačke vojske u koju bijahu unovačeni. Kasnije za rata ti su se Mađari borili uz bok hrvatskim trupama kao i u ratu 1914. Sve dok Nijemci ne započesu evakuaciju Balkana, Mađarska legija imala je svoj glavni stožer u Lepoglavi, starodrevnome središtu hrvatske znanosti i kulture.

U konačnoj fazi rata morao sam voditi razgovore s generalom Đukićem, vojnim predstavnikom tzv. "kraljevskih četnika" Draže Mihailovića. Hrvatsko vrhovno zapovjedništvo željelo je znati hoće li ti srpski monarhisti surađivati s nama u provođenju operacija protiv komunista na hrvatskom i slovenskom teritoriju. Zajedno s generalom Moškovom razgovore sam vodio i sa slovenskom vojnom delegacijom, koju posla general Rupnik, zapovjednik slovenskih bjelogardista ili domobrana. Biskup Rožman i gosp. Horvat, Slovenac koji je živio u Zagrebu, bili su također članovi te delegacije. Osim zadatka integriranja ovih nekoliko stranih elemenata s hrvatskim postrojbama pod mojim zapovjedništvom, Vlada mi je dala nalog da skupim i integriram u naše redove sve Hrvate koji su, zbog tehničkih razloga, služili u njemačkim jedinicama. Čitavo proljeće ostao sam u uskoj vezi s generalom Metzgerom, **(Bilješka br. (10)** na dnu stranice: "Vidi bilješku br.1, dok V, u drugom dijelu.") koji je bio zapovjednik Srijemskoga fronta. Kao odgovor na njegove zamolbe, poslao sam mu nekoliko iskusnih i hrabrih mladića koji su mu trebali za tenkovske jedinice. Oni su morali poći u susret prodoru jakih ruskih tenkovskih kolona koje se nagomilaše protiv Srijemskome frontu, kako bi pomogle Srbima u njihovim pokušajima da se tu učvrste.

Metzger mi je priopćio da su se Mihailovićeви četnici služili svojim uobičajenim trikovima. Oni su se tako podlo pretvorili u partizanske brigade da čak nisu ni skinuli srpske kraljevske oznake sa svojih šubara i uniforma. Metzger mi je rekao da se on ne bi povlačio, pa sve da ga napadne svaki Srbin, Rus i Bugarin na Balkanu. On nije bio mladić pod utjecajem izljeva nerazboritoga oduševljenja, nego je bio prokušani ratnik koji je ozbiljno promišljao svaku izgovorenu riječ. Poruke koje sam od njega primao uvelike su me ohrabrivale. Posebno sam bio oduševljen saznajući za sjajne uspjehe koje je postigao naš pukovnik Štir u okrugu Valpova. Ovdje je Štir potukao i raspršio jednu rusku pukovnicu koja je bila stigla na desnu obalu Drave. Obavijestivši me o toj akciji, general Metzger nadoda da je on proveo opću mobilizaciju u Srijemu, najistočnijem dijelu hrvatskoga državnoga teritorija. Nakon velikih borbi koje su se vodile oko Siska i Petrinje, da zaustavimo partizansko napredovanje, ja sam iz Sunje organizirao napad na zalaznicu Titovih masa. Prije nego što sam mogao potpuno privesti kraju ovu operaciju, primih žuran brzoglasni naziv da se odmah prijavim Glavnome stožeru u Zagrebu. Poslan bi i poseban transportni zrakoplov da me doveze u naš glavni grad, u koji ovaj put stigoh bez nesretnoga slučaja.

U našem glavnome gradu čekale su me tužne vijesti. 30. travnja dr. Pavelić i ministar* predsjednik, dr. Nikola Mandić, predsjedali su sastankom hrvatske vlade. Na ovome je sastanku donesena odluka da napustimo hrvatsku zemlju i da se putem Slovenije povlačimo u Austriju. Hrvatske oružane snage u Austriji će se predati britanskoj vojsci. Izgledalo je kako je svatko mislio da će engleske

vlasti poštivati odredbe Haške i Ženevske konvencije o vojnim ratnim zarobljenicima. Čak i civili, od kojih su neki imali dirljivo povjerenje u britanski razvikani duh "fair playa", složili su se da hrvatsko vojno osoblje ni pod kakvim uvjetima ne smije kapitulirati pred partizanima, srpskim četnicima ili Rusima. S takvim neprijateljima treba ratovati do smrti, i svatko je ovoga bio svjestan.

Sastanak Glavnoga vojnoga stožera bio je zakazan poslije vladine sjednice. Ja sam bio izričito pozvan u Zagreb da budem na tom sastanku. Glavni stožer bio je vrhovni vojni forum za odlučivanje kako će se voditi rat i za koordinaciju operacija nekoliko Hrvatskih Vojski. Sam dr. Pavelić držao je položaj vrhovnoga zapovjednika, general Grujić bio je na čelu stvarnih operacija na terenu, general Dragojlov bio je načelnik Glavnoga stožera. General Perčević, glava Vojnoga ureda dr. Pavelića, general Herenčić, zapovjednik ustaških postrojbi, general Skoliber, zapovjednik Sigurnosnih snaga i general Sertić, načelnik Stožera vojnih snaga na terenu bili su drugi članovi Glavnoga stožera. Zapovjednik Zračnih snaga, general Kupčić, zapovjednik Redarstva, general Pećnikar, i general Moškov bili su također članovi, a i ja sam, kao zapovjednik postrojbi Obrane, bio član.

Sjednica Stožera sastala se 1. svibnja. Po mojemu dolasku, sjednica je trajala još tridesetak minuta. Dr. Pavelić (**Uveliko sumnjam da je general Maks Luburić u svojem originalnom pisanom izvještaju pisao "dr. Ante Pavelić". Tko poznaje Maksa Luburića i njegovu odanost Poglavniku i poznaje njegov still pisanja, taj će odmah pomisliti da je Maks Luburić u svojem originalu uvijek spominjao i pisao "Poglavnik". Mo. Otporaš.**) nam je osobno priopćio vladinu odluku. Okupljeni generali bili su zamoljeni da iznesu svoje sugestije i protivljenja planu o povlačenju u Austriju i o tamošnjoj predaji Britancima.

Svi nazočni vojnici prihvatit će s ozbiljnim i smirenim dostojanstvom tu deprimirajuću obavijest koja je značila konac njihovih vojnih karijera kao i konac života većine njih. Kao jedan od nekolicine preživjelih svjedoka toga povijesnoga sastanka, sretan sam što mogu posvjedočiti da u tome času nadolazeće nesreće nijedan hrvatski general nije izgledao zabrinut za svoju vlastitu sudbinu. Njihova jedina briga bila je kako spasiti živote 200.000 mladih Hrvata postrojenih u sedamnaest redovnih divizija i u pomoćne jedinice Hrvatske vojske.

Budući da je naša kompetencija bila ograničena na vojne poslove, mi nismo imali ništa reći o političkim odlukama vlade. Žurno smo izračunali moć svih raspoloživih snaga. Ja sam ukratko iznio rezultate svojih razgovora sa Slovencima, s kraljevskim četnicima i s nekoliko balkanskih antikomunističkih skupina. Svatko se slagao da je moral naših snaga ostao netaknut povlačenjem Njemačke; glavna naša zabrinutost bila je nedostatak pušaka i streljiva, a da i ne spominjem zrakoplove, tenkove i tehničku opremu. To je bila ista slabost koja je pogađala naše vojne snage kroz čitav rat. Premda je cijela Hrvatska bila najindustrijaliziraniji dio južno-slavenskoga teritorija, u našoj zemlji nije bilo nijedne velike tvornice oružja. Stoga smo morali ovisiti o Nijemcima za vojne potreštine. Nekad smo dolazili do pušaka i streljiva ne kupnjom ili nagodbom, nego zapravo krađom ili svrsishodnim skretanjem pošiljki oružja *- koje je Reich slao Wehrmachtu na Balkanu -* u naše ruke. Ova taktika bila je opravdana jer je hotimična njemačka politika bila da naša vojska ostane neopskrbljena. Berlin nas je htio učiniti potpuno ovisnima o sebi. Naravno, mi smo povremeno uspjeli zarobiti američko, britansko ili rusko oružje, kojim su te zemlje opskrbljivale partizane, ali Hrvatske oružane snage nikada u ratu nisu imale opremu koja im je trebala da bi ostvarile svoj potpuni potencijal.

Budući da su komunisti ubijali sve hrvatske domoljube koji im padoše u ruke, nužda uspostavljanja skoroga kontakta s Britancima, za koje se držalo da su civiliziraniji, bila je svakome jasna. Upravo čvrsta vjera u vojnu čast i poštenje Engleza navela je većinu naših vojnih vlasti da bez protivljenja prihvate plan o povlačenju najkraćim putem u austrijsku provinciju Korušku. Ondje ćemo moći položiti svoje oružje pred Britancima radije nego pred partizanima.

Kad je predaja već odlučena, činilo se da se je svatko nadao najboljem. Nitko nije bio tako naivan da misli da će zapadne demokracije učiniti ono što smo mi stvarno željeli *- opremiti nas topništvom, tenkovima i zrakoplovima, koje smo trebali, da zaustavimo Ruse od napredovanja prema zapadu. No, sigurno je prevladavao osjećaj da će Britanci i Amerikanci prihvatiti našu predaju i pružiti nam status ratnih zarobljenika.

Možda sam ja bio jedini vojnik na tom sastanku koji je imao malo vjere u britansku vojnu čast. Izgledalo je kako su naši generali potpuno zaboravili da su se 1918. godine austro-ugarske vojne vlasti gotovo dva mjeseca pokušavale predati Englezima i Amerikancima prije potpuno nepotrebne borbe kod Vittorio-Veneta (od 24. listopada do 4. studenoga), a zrakoplovi, ponajviše britanski, igrali su se športa bombardirajući Austro*-ugarske kolone na povlačenju, i to nakon što su borbe prestale. Znao sam da Englezi posjeduju "sveti egoizam", koji je isto tako oštar kao i talijanski, te da je u vrijeme rata njihova jedina briga stići što brže na pobjedonosan završetak. Čineći to, ne vode brigu ni o čijim interesima osim onih vlastitih. Upravo kao što smo mi tražili saveznike gdje god smo ih mogli naći, oslanjajući se na Njemačku i Italiju, tako je i britanski Lav (**Ovdje se misli na Winstona Churchill-a, a da ga nitko pošten nije prozvao da je komunista, jer je u nuždi i potrebi bio saveznik Staljina, kao što naši - vrlo nepošteni - hrvatski antifašisti prišivaju Poglavniku, NDH i svakom državotvornom Hrvatu da su fašisti, samo zato što su u nuždi i potrebi bili vojnički saveznici i sa Mussolinijevim fašizmom i Hitlerovim nacizmom. Mo. Otporaš.**) ležao u istom krevetu s komunističkom Zmijom. Meni se činilo vrlo nevjerojatnim da će London riskirati da upadne u nemilost svoga sovjetskoga saveznika samo zato da spasi živote nekoliko stotina tisuća Hrvata.

Izrazio sam drugim generalima i članovima vlade svoje uvjerenje da će Englezi, ako prihvate predaju naših trupa, to učiniti "Auf Gnade und Ungnade", tj. na milost i nemilost. Oni će naše ljude razoružati i onda ih poslati natrag da ih partizani pokolju, isto onako kao što su Britanci bili likvidirali hinduske i muslimanske pobunjenike nakon što su razbili veliku pobunu iz 1857.

Budući da sam bio siguran da će se to desiti, ja sam, umjesto predaje, sugerirao da razdijelimo naše snage u tri segmenta. Neka se prvi segment ne predaje ni Englezima niti ikome drugome, nego neka radije izvrše prodor preko savezničkih linija u Austriju. Hrvatske trupe bile su suočene s Britancima i prije, kada, nakon Caporettoa u Prvome svjetskome ratu, nekoliko Tommy*-divizija bijaše poslano u Italiju da zaustave daljnji raspad talijanske vojske. Nisam podcjenjivao "Tommyje", ali sam vjerovao da će se naši ljudi probiti kroz njihove linije. Kada naša prethodnica tako učini, mogla bi se raspršiti u svim pravcima prema Francuskoj, Njemačkoj, Belgiji, Švicarskoj. Sklonivši se u šumama, po bregovima i po poljima, preživjeli pojedinci iz prvoga segmenta naših Oružanih snaga imali bi dobru priliku za uspješan bijeg. Bez ikakve sumnje, neki bi ljudi bili u okruženju ili bi se, prema svome nahodaženju, morali predati zbog gladi, studeni i iznemoglosti, ali takve osobe gotovo sigurno ne bi bile izvedene na suđenje zbog bilo kakvih optužbi i njima bi se najvjerojatnije pružio status ratnih zarobljenika. Logično, general Moškov bio bi zapovjednik toga prvoga vala Hrvatske vojske, čiji je zadatak bio suzbiti britanske trupe u njihovim nastojanjima da zaustave naš put u sigurnost.

Preporučio sam da drugi val naših Oružanih snaga bude ustrojen od onih jedinica koje su se povlačile iz zapadnih krajeva Hrvatske, iz Dalmacije, Like i Krbave i iz pojaseva oko Karlovca. Tu bi bili uključeni mnogi Hrvati koji govore talijanski, na primjer svećenici, intelektualci i dvojezični Dalmatinci iz obalnih krajeva koji su bili okupirani. Predložio sam da general Herenčić bude zapovjednik ovoga vojnoga segmenta. On bi mogao računati s pomoći slovenskih nacionalista koji su bili koncentrirani oko Kranja. Slovenci bi pomogli pri povlačenju njegovih snaga u Istru preko Rijeke i Ljubljane. Kad Herenčićeva vojska jednom bude u Italiji, on bi mogao uspostaviti veze s Amerikancima. Ako pregovori s njima budu nemogući, ja sam očekivao da bi se oni pridržavali tradicije "bezuvtjetne predaje", kojoj Ulysses S. Grant postavi temelje u američkome građanskom ratu 1861-1865., onda bi žitelji Istre, a moguće i sami Slovenci, pomogli ljudima da se rasprše i da

kao pojedinci pobjegnu u Italiju i Austriju. Činjenica da većina Hrvata govori talijanski ili njemački zasigurno bi im olakšala uspjeh u takvim nastojanjima.

Nastavlja se.

10-02-2016 06:04#744

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVLAČENJE HRVATSKE VOJEKE PREMA AUSTRIJI, piše Vjekoslav Luburić, general Drinjanin (5)

3. POGLAVLJE - strana 37-64, hrvatsko izdanje.

Chapter 3. The End of The Croatian Army, st. 43-71 "OPERATION SLAUGHTERHOUSE", Dorrance & Company, Philadelphia 1970., strana 43-71

(Prijepis iz knjige "Hrvatski Holokaust" II. Zagreb, 2001. Ovdje ću u nastavcima iznijeti očevitni i živi opis "Kraj Hrvatske Vojske" kojeg je napisao očevidac mnogih dogodovština povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji, zadnji Zapovjednik HOS-a NDH general Vjekoslav Maks Luburić. On je ovaj izvještaj napisao i dao ga profesoru Ivanu Prceli točno na Veliku Gospu, 15 kolovoza 1967. godine da to objavi u gore najavljenoj spomenutoj knjizi. Na svu žalost general Drinjanin nije imao priliku živ dočekati izdanje te knjige na engleskom jeziku, jer ga je Udbin agent i plaćenik Ilija Stanić ubio 20 travnja 1969. godine. Mo. Otporaš.)

Moja je zamisao bila da osobno trebam biti zapovjednikom trećega vala ili segmenta Oružanih snaga. Obući ćemo naše crne uniforme i udariti na partizane prije nego što oni uopće stignu do Zagreba. Mi ćemo zasigurno nanijeti dosta štete njihovim kolonama, e da osiguramo bijeg prvih dvaju valova naše vojske. Računao sam na pomoć Makedonske revolucionarne organizacije "Vanča Mihajlova" i njemačkih trupa koje će možda zaostati iza teutonske glavnine.

Drugi hrvatski generali ne odobriše moj plan. Oni su iskazali slijepu vjeru u smisao "fair playa" i u blagonaklonost Britanaca i Amerikanaca. Za sebe su očekivali izručenje komunistima, ali nisu mogli vjerovati da bi se ista sudbina također desila nižim stupnjevima vojske. U najgorem slučaju, bili su sigurni kako će glavnina vojnik i civila neko vrijeme biti stavljena u zarobljeničke logore, dok se ne ispituju njihovi pojedini slučajevi. Bez ikakvog okolišanja upitah svoje kolege što oni pretpostavljaju da će se desiti, ako Britanci od nas oduzmu oružje i onda nas izruče partizanima? Nadodao sam kako ja uopće ne sumnjam da će partizani poubijati sve mlade ljude za čije spašavanje su ovi generali bili zabrinuti. Na moja pitanja i predmnijevanja sam dr. Pavelić odgovorio je vrlo sažeto: "Onda će oni (Britanci) biti odgovorni!"

Tako sastanak 1. svibnja završi neopozivom odlukom da se ide naprijed s planovima povlačenja i predaje. Želim istaknuti činjenicu da je ova odredba bila potaknuta naivnim povjerenjem u čast zapadnih Saveznika. Rat je već davno bio izgubljen kada su se odgovorne civilne vlasti opredijelile za izbjegavanje masovnoga otpora u domovini ako nam se dogodi ono najgore. Oni su bili mišljenja da bismo neko vrijeme mogli izdržati boreći se protiv partizana, ako im Bugari ne pomognu svojim snagama, ali bi nas Rusi, kad jednom završe s Nijemcima, mogli iznenada napasti sa sjevera.

Produženi otpor u Hrvatskoj, s nedovoljnim oružjem koje su nam dali Nijemci, mogao bi samo pogoršati sudbinu civilnoga pučanstva. Ni žestok posljednji otpor ne bi na dulji rok dao nikakvu prednost našoj vojsci, osim da joj se daje prilika poginuti u borbi. Upravo je to ono što se za vojsku pretpostavlja, kad joj ne preostaje drugi časn izlaz. Da su drugi generali dijelili moje mišljenje, znao sam da bi i oni izabrali boriti se do kraja unatoč beznadnom ishodu.

Namjesto toga mi smo slušali naloge civilnih vlasti i snagama pod našim zapovjedništvom dali smo upute da se povlače što je moguće kraćim putem prema britanskim linijama u Austriji. Ja sam dobio izričitu zapovijed da odustanem od vođenja gerilskih operacija u pozadini partizana. Moje upute su bile da oko Zagreba okupimo jedinice moje Obrane te da pokrивamo povlačenje glavnine vojske prema sjeveru i zapadu.

General Grujić predvodio je opći pravac povlačenja. Čim je završen sastanak Stožera, on je razgovarao s pukovnikom Helbichom, načelnikom Operativne divizije Glavnoga stana, e da se izrade opće potankosti povlačenja. Međutim, naši odnosi s Njemačkim saveznicima doživješe još jedan neugodan zaokret. General-pukovnik Loehr, vrhovni zapovjednik njemačkih snaga na Balkanu, izričito dođe u Zagreb da razgovara sa mnom. Dr. Pavelić (**Zakleo bih se da general Luburić u svojem originalnom izvještaju nije napisao "dr. Pavelić", nego "Poglavnik". Iako se ovdje u ovom prijevodu vrlo dobro, ama potpuno sve dobro razumije, ipak se treba uzeti u obzir da je najprije ovaj generalov izvještaj stručno i profesionalno preveden s hrvatskog na Englezi, zatim s engleskog na hrvatski, što svakako oduzima originalni smisao izvještaja. Mo. Otporaš.**) ga je obavijestio da ću ja koncentrirati snage koje su mi na raspolaganju za osiguravanje bokova i pozadine njemačkih jedinica i glavnine Hrvatske vojske na povlačenju.

Loehr i ja sastali smo se u kući dr. Mile Budaka, koji je, skupa s državnim ministrom Ivicom Frkovićem, bio nazočan za naših razgovora. Bilo je teško pregovarati s Loehrom jer on nije razumio hrvatski, a ni moje poznavanje njemačkoga nije bilo dovoljno za raspravljanje tehničkih detalja koji su se ticali općega povlačenja. Dr. Budak i ministar Frković ipak su mogli biti naši tumači.

Loehr je došao vidjeti mene, jer je znao da sam ja, kada Poglavnik, Vlada i Glavni stožer jednom prijedu slovensku granicu, bio zapovjednik svih narodnih snaga koje budu ostale na domovinskom tlu. Kao takav, ja bih imao slobodne ruke praviti odluke ad hoc, već prema potrebama časa. Naravno, ono što je on od mene želio bilo je da žrtvujem hrvatske postrojbe za zaštitu povlačenja njegovih njemačkih jedinica, isto onako kao što su Britanci godine 1940. očekivali da Belgijanci umiru do posljednjeg vojnika da se omogući operacija kod Dunkirka.

Na početku naših razgovora on je bio neugodno iznenađen kad sam ga preko Budaka i Frkovića podsjetio da je Wehrmacht, napustivši jedan most kod Petrinje, izložio jednu našu pukovnicu pogibelji opkoljen od partizana. Njemačke vlasti nisu na vrijeme obavijestile mjesnoga hrvatskoga zapovjednika da može poduzeti potrebne mjere za osiguranje svojih trupa. Mi više nećemo dozvoliti takvo držanje. Oštro mu rekoh da njemačko zapovjedništvo mora izvijestiti mene osobno o svim planovima evakuacije i o njihovu rasporedu.

Unatoč najboljim nastojanjima Budaka i Frkovića da posreduju između nas, Loehr i ja rastadosmo se vrlo hladno. Ja osobno nisam nikada mnogo mario za Loehra jer mi se činilo da je bio tipični oportunist i ništa manje vrijedan povjerenja nego i druge osobe takvoga kova. Unatoč tome, nekoliko dana nakon tih razgovora ja sam pokrивao povlačenje njegovih kolona, boreći se grčevito u pred gradom Zagreba, pa su njegove trupe mogle napustiti hrvatski teritorij a da nisu iskusile ozbiljnih zapreka od partizana. Mi smo spasili neke izolirane njemačke postrojbe, izvršivši napad na komunističku koncentraciju kod Podsuseda. Nisam mogao spriječiti da druge njemačke jedinice ne budu odsječene od Titovih trupa, mjesnih "petokolonaša" ili od milicije komunističke partije.

Nakon završetka sjednice Stožera, povratio sam se u Sisak. Unatoč ogorčenim nastojanjima partizana da zaustave naše povlačenje ili da ga pretvore u bijeg, povlačenje naših snaga iz Bosne bilo je uspješno provedeno, i s malo gubitaka. Nažalost, posebni komandosi koje sam bio prethodno poslao generalu Metzgeru, ne moguše se pridružiti borbi na Srijemskom frontu, izdržavši do konca masovne ruske tenkofske kolone i njihovu potporu od bugarskoga topništva.

U skladu s nalogima koncentrirao sam svoje snage da zaštitim povlačenje glavnine Vojske i Vlade iz Zagreba. Kad su se jedinice pod mojim zapovjedništvom približile Zagrebu, primih poruku od hrvatskog metropolita (kasnije kardinala) Stepinca. On me zamolio da dođem k njemu u nadbiskupsku palaču, a njegova zamolba uručena mi je preko njegovih tajnika i pukovnika dra. Cvitanovića. Meni bi sugerirano da se obučem kao civil kad mu budem išao u posjet.

Nadao sam se da ću u takvom odijelu izbjeći da mu prouzročim neugodnu situaciju pred komunistima koji će zauzeti Zagreb čim ga mi napustimo. Njegovi tajnici mi pak rekoše kako je nadbiskupova želja da ja njega službeno posjetim kao vodeći general na hrvatskome državnom tlu. On je bio voljan prihvatiti posljedice, odlučivši me primiti kao zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga, čiji je on bio vrhovni kapelan.

Budući da je on tako želio, obukao sam uniformu sa svim hrvatskim i stranim odlikovanjima koja sam imao. Kad sam se predstavio u nadbiskupskome dvoru, tajnici me primiše na vrhu stubišta. Odvedoše me pred nadbiskupa Stepinca, a on me primi vrlo srdačno. Uslijedio je dug i prijateljski razgovor.

Nadbiskup je započeo razgovor, toplo mi se zahvalivši za pomoć koju sam tijekom rata pružao izbjeglicama kao i za pomoć koju sam davao brojnim samostanima redovnika i redovnica. Posebno se zahvalio na pomoći crkvenim vlastima u zbrinjavanju mnoge djece bez doma, koju smo bili sakupili s nekoliko fronti ili s ratom razrušenih prostora. Imena te siročadi nisu bila poznata, ali neki od njih morali su biti djeca pravoslavnih roditelja. Mnoga od te djece bila su pronađena po šumama ili zgurena uzduž cesta blizu narušenih ili popaljenih gradova i sela. Kroz čitav rat Nadbiskup*-metropolit pokušao je organizirati brigu za tu djecu, a za njihovo izdržavanje Hrvatska je vojska davala hranu iz vojnih skladišta. U nekoliko slučajeva ja sam posredovao da materijalna pomoć bude predviđena za izgubljenu djecu. Zato sada, "prije nego što noć padne"* kako se Nadbiskup izrazio *- on mi se želio zahvaliti za nastojanja koja sam poduzimao za tu malu siročad. ([Jakov Blažević, komunistički i jugoslavenski državni tužitelj protiv Njegove uzoritosti nadbiskupa Stepinca je podigao optužbu na osnovi ovog sastanka Stepinac/Luburić. Vidi knjiga "SUDENJE LISAKU, STEPINCU, ŠALIĆU I DRUŽINI, USTAŠKO-KRIŽARSKIM ZLOČINCIMA I NJIHOVIM POMAGAČIMA", Zagreb 1946. Također vidite knjigu "MISLIJA U HRVATSKOJ", Drinapress, Madrid 1967. Posebice treba pročitati generala Vjekoslava Luburića Bilješku br 4 "PRO DOMO SUA" st. 289-298. Tu ćete naći opširnije o tome sastanku Stepinac/Luburić. Mo. Otporaš.\)](#)

Naš se razgovor zatim dotaknuo politike, a odvijao se na direktan, jednostavan i iskren način. Pitanja su bila kratka i precizna, a na njih se odgovaralo potpuno pošteno. Nadbiskup Stepinac zamolio me da odustanem od zamisli obrane Zagreba. Priopćio mi je da su Nijemci zauzeli crkve te povijesne i kulturne točke od velike važnosti, koje se nikada nije smjelo upotrijebiti za vojničke svrhe. Obćeo sam mu da ću se pobrinuti da Nijemci odmah evakuiraju ta mjesta. (**Bilješka br. (11)** na dnu stranice "Moje zapovijedi u pogledu toga izdane su čim sam se povratio iz nadbiskupskih dvora. Moji su ljudi otkrili da su na ta mjesta Nijemci donijeli eksploziv, očito zato jer su ih namjeravali dići u zrak za vrijeme evakuacije". Složio sam se s njim da Zagreb ne smijemo pretvoriti u bojište, kao što je to Wehrmacht učinio s Bečom i Budimpeštom. Nadbiskup je bio uvelike zabrinut za sudbinu hrvatskoga glavnoga grada, povijesnog središta hrvatske kulture i narodne svijesti. Znao je da su Keserevićevi, srpski četnici koji se iznenada pretvoriše u partizane, željeli sramiti omraženu

hrvatsku metropolu sa zemljom i uz to poubijati čitavo stanovništvo. Bojao se da će Tito "dati zadovoljštinu" svojim srpskim novacima. Nadbiskup je smatrao vjerojatnim da će se komunisti poslužiti starom praksom plaćeničkih vojski iz tridesetogodišnjega rata 1618.*1648., kada su vojnici poslije zauzeća nekoga grada puna tri dana imali slobodne ruke za ubijanje, silovanje, paljenje i pljačkanje do mile volje. Stepinac i ja dobro smo znali za upute partizanskoga zapovjednika, generala Đoke Jovanića. One su bile primjer jasnoće: "Ako Zagreb dade otpor, naša oslobodilačka vojska na svome putu konačnoga oslobađanja naše zemlje i naše borbene snage pretvorit će ga u prah i pepeo."

Nadbiskup-metropolis izgledao je uvelike rasterećen kada je od mene doznao da namjeravam evakuirati grad bez borbe. Ja mu jasno rekoh da su se Poglavnik, vlada i Vojni stožer složili s tom zamisli i *učinivši to *meni su zabranili pružanje širega otpora na teritoriju države Hrvatske. Usprotivili su se također mojoj želji da se poslužim gerilskom taktikom širih razmjera protiv partizana, jer su vjerovali da će takav otpor, pa makar on donekle bio uspješan, samo dati Titu potrebnu ispriku da pozove britanske i američke zračne snage da potpuno smrve naše gradove. Većina hrvatskoga gradskog pučanstva doživjela bi istu sudbinu koja je zadesila japansko pučanstvo u Hirošimi. Znali smo da je rat izgubljen i da angloamerički pobjednici u nama ne vide ništa drugo nego fašiste, zločince i ubojice. Zato smo unaprijed znali da će Engleski i američki komandosi dati partizanima svu potrebnu vojnu pomoć da izvrše pokolj hrvatskoga naroda. Nitko od vladinih i vojnih vlasti nije bio voljan prihvatiti odgovornost za zapovijed pružanja otpora i "ratovanja na noževu" u takvim prilikama.

Kada je opća slika rata počela biti mračnom, dr. Pavelić je izjavio da će, kad zbog bilo kojih razloga redovito uspostavljene državne vlasti ne budu mogle vršiti svoje službene dužnosti, u tom slučaju zagrebački Nadbiskup biti na čelu hrvatske državne Vlade. Takva procedura ima svoj korijen u povijesnim prilikama iz naše prošlosti. Dio hrvatskih državnih arhiva, uključivši i državnu pismohranu od 1941. do 1945., bio je pohranjen u nadbiskupskim zgradama. Zato je, upravo u tom času kada su se političke vlasti povlačile iz zemlje, većina Hrvata smatrala Nadbiskupa Stepinca de facto i de jure poglavarom Vade.

Ovaj uzoriti Nad-svećenik uvjerio me da i on dijeli mišljenje Vlade i Vrhovnoga zapovjedništva u pogledu obrane Zagreba i izbjegavanja otpora širih razmjera na našem državnom teritoriju. Kada je ovo izrekao, pogledao sam ga ravno u oči i upitao: "Preuzvišeni, što vi mislite kakva će biti sudbina onih koji se predaju Britancima?"

"Generale, namjeravate li se vi predati?"

"Ne, niti Englezima niti ikome drugome, ali kao vojnik ja ću izvršiti danu mi zapovijed - pokrivati povlačenje naših Vojnih snaga i uputiti sve postrojbe do točki određenih za predaju. Kada borba prestane, ja ću sakupiti preživjele iz naše zalaznice i s njima ću otići u šume da organiziram otpor i da spasim sve živote koji se mogu spasiti. Ja ću u šumama čekati ishod i, vođen savješću i razumom, odlučiti što ću poduzeti, naravno, ako ostanem na životu."

"Dragi moj generale, ništa nema što nas dijeli; Bog i Hrvatska nas ujedinjuju. Ja Vam dajem svoj blagoslov. Pođite u Ime Božje i učinite što možete! Nemojte se predati! U pogledu onih koji se predaju, nemajte nikakvih iluzija o njihovoj sudbini!"

On me zagrlio i blagoslovio i osobno me otpratio do vrata nadbiskupskoga dvora. Oprostili smo se, znajući da se više nikada nećemo vidjeti na ovome svijetu. Razgovor s Nadbiskupom-*metropolitom jest jedno od najzanimljivijih iskustava mojega života. Osim toga, to je bio jedan od brojnih značajnih sastanaka koje sam imao s uglednim osobama u Zagrebu "prije nego što noć padne". Danas mi je u sjećanju posebno živa uspomena na dug i prijateljski razgovor koji sam imao s dr.

Džafer-begom Kulenovićem, potpredsjednikom hrvatske Vlade. Kroz čitav rat naši su odnosi bili vrlo srdačni. U vladinim krugovima on je uvijek branio moju politiku i moje akcije. Posebna dužnost dr. Kulenovića bila je briga i smještaj ratnih izbjeglica, a moji ljudi mogli su mu u tome često pomoći. Ujutro 6. svibnja dr. Pavelić imao je sa mnom dug i povjerljiv razgovor. Obavijestio sam ga o svojim razgovorima s nadbiskupom Stepincem i s dr. Kulenovićem. Zajamčio sam mu da ću, štogod me čekalo u budućnosti, ostati do smrti vjeran njemu, svojoj vojnoj prisegi i državi Hrvatskoj. Isto tako, da ću izvršiti naloge koje sam dobio, naime izvesti Oružane snage pod mojim zapovjedništvom s našega državnoga teritorija, premda ću ovo učiniti protiv svoje volje i protiv svoje prosudbe. Ako budem morao, žrtvovat ću cijelu Obranu da pokrijem zalaznicu i bokove glavnine vojske tako da se on kao Poglavnik može predstaviti zapadnim Saveznicima na čelu 200.000 naoružanih vojnika. Tako naši neprijatelji neće moći reći da marionetska vlada traži da joj se zajamči njezina vlastita sigurnost na štetu vojske i naroda koje treba predstavljati.

Zatim sam dr. Paveliću rekao da jedini nalog koji mi on ne može dati jest da se ja osobno predam. On me upita što mislim s takvom izjavom. Dao sam mu isti odgovor kao i nadbiskupu Stepincu: kada borba završi, ja ću sam otići u šume. Čak ni moji osobni stražari ne moraju me pratiti ako oni to neće. U šumama ću nastojati sakupiti sve zalutale ili one koji se odbiju predati. Podsjetio sam ga da sam ja čovjek s Janka Puszte, a "učenici" Janka Puszte se ne predaju. **(Bilješka br. (12)** na dnu stranice "Logor Janka Puszte bi tridesetih godina uspostavljen u južnoj Mađarskoj. Neki logoraši bili su trenirani u terorističkoj taktici sa svrhom da na sličan način uzmognu odgovoriti na terorizam kojim su se srbi služili tih godina". Tom prilikom potvrdio sam svoju vjernost onoj školi u koju uđoh kao novak i kojom sam kasnije zapovijedao.

Složili smo se da ja sebe moram smatrati zapovjednikom Oružanih snaga koje će ostati na hrvatskome tlu sve dok opća predaja ne bude izvršena u Austriji. Ja ću onda morati djelovati onako kako mi se bude činilo najboljim u danim prilikama. Dr. Paveliću sam ponovio svoje uvjerenje da će Britanci izručiti našu vojsku komunistima ako mi budemo toliko glupi da se predamo "Auf Gnade und Ungnade" predstavnicima "vjerolomnoga Albiona".

Izgledalo je da je dr. Pavelić razumio moje držanje o toj stvari. Onda me je upitao što ja mislim hoće li general Boban slijediti moj primjer i poći u šume da okupi sve nepopustljive elemente? Ja sam bio mišljenja da će Boban možda postupiti na isti način, premda je on jedan od onih koji vjeruju kako će Britanci pružiti status ratnih zarobljenika čitavom hrvatskom vojnom osoblju osim visokim časnicima. Boban je stvarno gajio nadu da će Englezi vidjeti prednost u upotrebi naših hrabrih hrvatskih jedinica da zaustave komunistički valjak koji je pod svojim teretom gazio čitavu Srednju Europu.

Za toga razgovora dr. Pavelić mi je konačno dao nalog u pogledu evakuacije Zagreba i povlačenja u Austriju. Odobrio je moj plan da pošaljem generala Junusa Ajanovića, moga pomoćnika u zapovjedništvo Južne vojske, da preuzme zapovjedništvo prethodnice na povlačenju Južne vojske prema sjeveru. Ajanovićevo osoblje imalo je na raspolaganju radioodašiljač za koji su se nadali da će im omogućiti brz kontakt s Britancima, e da uredi uvjete predaje. Istodobno taj bi odašiljač olakšao održavanje veze između Druge vojske i ostalih hrvatskih Vojski na terenu. Dr. Pavelić se složio da ministar Vrančić mora pratiti Drugu vojsku. Vrančić je stvarno mislio da će Britanci i njihovi američki saveznici možda odbiti prihvaćanje formalne predaje naše Vojske, i to na temelju politike. Nažalost, ni Englezi ni "jenkiji" (**Yankee, u pejorativnom, lošem, podrugljivom smislu Amerikanci, mo.**) nisu bili toliko mudri da shvate kako bi Nezavisna Država Hrvatska mogla biti važna za Zapad nasuprot marksističkom kompleksu koji se je ostvarivao u srednjoistočnoj Europi i na Balkanu.

No Vrančić se uporno nadao da će Angloamerikanci barem na individualnoj razini našim ljudima dati status ratnih zarobljenika i tako spriječiti njihovo izručenje komunistima. Ja sam nisam imao

nikakvih iluzija o tim mjerama, ali bilo je malo onih s vlašću u rukama koji su dijelili moju bojazan. Što se mene tiče, najgori element u ovoj situaciji nije u tome da ćemo mi poginuti i da je rat izgubljen, nego radije sama činjenica da će naši vojnici položiti oružje *ne stoga jer se nisu htjeli boriti do kraja, nego stoga jer im je njihova Vlada dala zapovijed da se predaju. Bio sam uvjeren da je Vlada donijela vrlo pogrešnu odluku, ali kao vojnik ja sam samo mogao slijediti zapovijed svojih pretpostavljenih.

Ministar Vrančić se iz Siska povratio u Zagreb da izvrši ulogu koju mu je dr. Pavelić namijenio, tj. da bude mirovni poklisar kod zapadnih Saveznika. On mi se predstavio obučen u vojnu uniformu, a preko ramena je imao ruksak i strojnicu. S njim je bio Vinko Nikolić, pa sam predmnijevao da će ići skupa kako bi kontaktirali s visokim britanskim zapovjedništvom. Satnik Vrkljan ([Andrija, mo.](#)) iz Glavnoga stožera bio je također dodijeljen da prati Vrančića i Drugu vojsku, jer je prije rata živio u Engleskoj i dobro je govorio taj jezik.

Posljednja zapovijed dr. Pavelića upućivala me je da pokrивam bokove i pozadinu naših kolona prethodnica. Čim se one predaju Britancima i drugim zapadnim Saveznicima, moj zadatak je bio sakupiti sve raspršene grupe i pojedince te, prema unaprijed izrađenim planovima, započeti takav otpor kakav je izgledao moguć. Mi smo imali na umu da će nas svojom moći Rusi napasti sa sjevera. Što se tiče partizana i njihovih nedavnih obraćenika četnika, očekivali smo malu pogibelj. Oba ova neprijatelja nisu bili tako ludi da se hvataju s nama u koštac. Dr. Pavelić mi je ostavio slobodne ruke da radim već prema prilikama koje će iskrsnuti. Rastali smo se nakon što smo uredili kako ćemo održavati vezu preko povjerljivih poklisara koji će jedni s drugima kontaktirati na određenim adresama u domovini.

I tako započne veliko povlačenje. Budući da su me i nadbiskup Stepinac i dr. Pavelić molili da vodim računa o tome da što više naših jedinica radije zaobiđe Zagreb nego da ide kroz njega, povlačenje je trajalo dulje nego što bi trebalo. Nije se radilo o tome da izbjegnemo dezerterstva budući da sam ja našim snagama naložio da ne idu direktnom cestom kroz našu metropolu, premda se je moglo očekivati kako će pojedinci, i čak čitave skupine, izaći iz stroja i nestati kada vojska na povlačenju prolazi kroz grad bilo koje veličine. U ovom slučaju dobrovoljci su tako žarko željeli stupati pod našim barjacima da su neke naše bojne, koje su morale proći direktno kroz grad, u njega ušle s 500, a iz njega izašle sa 700 momaka u svojim redovima.

Nastavlja se.

11-02-2016 13:42#745

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVLAČENJE HRVATSKE VOJEKE PREMA AUSTRIJI, piše Vjekoslav Luburić, general Drinjanin (6)

3. POGLAVLJE - strana 37-64, hrvatsko izdanje.

Chapter 3. The End of The Croatian Army, st. 43-71 "**OPERATION SLAUGHTERHOUSE**", Dorrance & Company, Philadelphia 1970., strana 43-71

(Prijepis iz knjige "Hrvatski Holokaust" II. Zagreb, 2001. Ovdje ću u nastavcima iznijeti očevidni i živi opis "Kraj Hrvatske Vojske" kojeg je napisao očevidac mnogih dogodovština povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji, zadnji Zapovjednik HOS-a NDH general Vjekoslav Maks Luburić. On je ovaj izvještaj napisao i dao ga profesoru Ivanu Prceli točno na Veliku Gospu, 15 kolovoza 1967. godine da to objavi u gore najavljenom spomenutoj knjizi. Na svu žalost general Drinjanin nije imao priliku živ dočekati izdanje te knjige na engleskom jeziku, jer ga je Udbin agent i plaćenik Ilija Stanić ubio 20 travnja 1969. godine. Mo. Otporaš.)

General Servatzi, vojni zapovjednik Zagreba, sa mnom je dijelio odgovornost da očisti grad od onih elemenata koji su bili odlučni boriti se do zadnjega daha. Naravno, nadbiskup Stepinac bio je u pravu misleći da će *- ako mi našu metropolu pretvorimo u bojno polje - *ona biti porušena tijekom borbe, bez obzira na to koga će zapasti pobjeda. I partizani i njihovi novi srpski saveznici (ovdje se misli na četnike, mo) pozdravili bi takav razvoj. S druge strane, većina Hrvata je osjećala da će ideja slobodne Hrvatske živjeti sve dotle dok je Zagreb nedirnut. Mi do iste mjere poštujemo svoj glavni grad kao što Francuzi poštuju svoj Pariz i Austrijanci svoj Beč. Ja sam ipak mislio da Austrijanci počiniše pogrešku što se nisu borili godine 1938., a na isti način mi smo učinili još veću pogrešku što se sada nismo borili.

No ja sam morao slušati zapovijedi i tako sam, da se usprotivim otporu mjesnih operacija, odredio posebne jedinice da iz glavnoga grada uklone one elemente koji su bili voljni poginuti ondje gdje su bili. Bilo je posebno teško ondje gdje su u pitanju bili ranjenici i invalidi. Mnogi od ovih domoljuba Hrvata micali su se polako, vukli su se ili su nekoga zamolili da ih prenese na podesnije točke, odakle će se svom odlučnošću boriti tako dugo dok im u tijelu preostaje daha. Neki od ovih ljudi jednostavno nisu htjeli biti evakuirani. Kada su vidjeli da im nećemo dopustiti da vode otpor od kuće do kuće, pucali su sami u sebe ili su aktivirali bombe koje ih razniješe na komade. Kako strašan gubitak u ljudstvu iza sebe ostavismo u tim kritičnim danima!

Dr. Kumičić, član jedne ugledne obitelji koja je ostala u Zagrebu, organizirao je pučku miliciju koja je od pomoći bila mojim i Servatzijevim momcima da očiste grad od tvrdokornika. Kumičićeva milicija nosila je hrvatski grb na svojim kapama i na kaputima, a bila je naoružana puškama koje su im bile dane iz naših skladišta. Glavna zadaća milicije bila je zaustaviti pljačku i druge zločine koji bi se mogli desiti u vremenu između našega napuštanja i partizanskoga ulaska u grad. One hrvatske snage koje su se povlačile iz istočnih i južnih dijelova naše Države imale su nalog da se povuku preko Zidanog Mosta. Da stignu do ove točke, one su morale proći kroz Zagreb ili ga zaobići sa sjevera ili s juga. Tako su naše kolone na povlačenju izgledale kao lijevak, a njegovi širi krajevi oslanjali su se na Varaždin i Karlovac. Od ovih točaka lijevak se sužavao preko Podsuseda i Sljemena u pravcu Zidanoga Mosta. Na drugoj strani ovoga grada naša je Vojska formirala golemu kolonu koja se protezala prema slovenskoj i austrijskoj granici.

Kako su ceste bile blokirane svakom vrstom vozila, bilo je ljudski nemoguće održavati bilo kakav učinkovit red. Tako su gusto bili "nagužvani" vagoni, tenkovi, volovska kola, kolica, samovozi, kamioni i svakovrsne prikolice, da se na mnogim mjestima između njih nije moglo razabrati tlo. Nijemci su bili glavni krivci za takvo stanje. Oni su u blizini Zidanog Mosta koncentrirali ne samo konvoje, koji su pratili dvanaest ili četrnaest njihovih divizija, nego također i vozila koja su pripadala stotinama i više jedinica. Stoga je povlačenje prema Zidanome Mostu odavalo prizor masovne ostrogotske selidbe pod Teodorikom Mladim prije 1500 godina, kada su oni ovim prostorima prolazili na svome putu u Italiju. Žene, djeca, starci i starice i sve vrste životinja bili su pomiješani s hrvatskim, njemačkim, bjeloruskim i albanskim trupama. Seoska kola stajala su pokraj "tigar" tenkova. To je bio najveličanstveniji kaos što ga se može zamisliti, ali moje je mišljenje da se ovako ne završava rat.

Partizani i njihovi četnički obraćenici bil isu nesposobni da učinkovito iskoriste tu neusporedivu zbrku. "Leteće" bojne moje Obrane zaštićivale su pozadinu prednjih kolona koje su se slijevale na Zidani Most. Ove snage bile su pod zapovjedništvom takvih ljudi kakvi bijahu Krešo Majić, braća Primorci, bojničnik Miro Matijević, satnik Krešić, satnik Nikica Kardum, satnik Joja Sudar, satnik Tiho Kordić i bojničnik Hadžija Mataja. Njihovi momci bili su svi prokušani veterani i po izbor-borci. Kadgod su se partizani ili čelnici sukobili s ovim jedinicama, uvelike su požalili.

Dvije važne činjenice ipak su mi postale jasne u prvim satima povlačenja. Prvo, razvikana njemačka stega potpuno se srozala. Pojedini njemački časnici sami su uzimali, napuštajući svoje jedinice. Male austrijske skupine tražile su bilo koju priliku, koja im se možda pružila, da se predaju partizanima ili bilo kome. S druge strane, neki Nijemci pridružili su se našim jedinicama, najavivši svoju namjeru da pobjegnu preko Alpa, bez obzira zapovjedili im njihovi časnici predaju ili ne.

Drugi aspekt situacije koja me se duboko dojmila bila je nužda poduzimanja najokrutnijih mjera za olakšavanje zbivanja koje je zakrčivalo ceste između Zidanoga Mosta i drugoga glavnog cilja našega povlačenja, naime Celja u Sloveniji. Unatoč zakrčenosti prometa, mi smo imali malo gubitaka na putu prema Zidanom Mostu. Da raščistim cestu odavle do Celja, ja sam izveo nekoliko "izleta" uzduž obje strane glavne ceste, te da poubijam i raspršim partizanske skupine koje su pokušavale napadati naše kolone na povlačenju.

Nijemci su posvuda napuštali svoja vozila. Ostavljali su teške kamione i tenkove posred ceste, dok su oni pokušavali probiti se naprijed pješice ili pobjeći u šume. Ja sam poslao naše pionirske jedinice da uzduž glavne ceste sakupe streljivo koje je Wehrmacht odbacio. Pioniri su morali mnogo toga dignuti u zrak da se riješe kamiona i tenkova u kvaru koji su blokirali cestu. Usput, osjećam se prisiljenim primijetiti da bismo mi *da su nas Nijemci za rata bili opremili takvim oružjem kakvo oni tako olako ostavljaju iza sebe, u rekordno vrijeme mogli umiriti čitav sjeverni Balkan, ili učiniti makar ono što su napravili Englezi i Amerikanci da pomognu komunistima. Potpuno sam također uvjeren da nam je Wehrmacht bio isporučio svoje oružje i vojne potrepštine kada su bježali s Balkana, ne samo da bismo nesmetano mogli osigurati njihovo povlačenje nego bismo također mogli izdržati u našoj zemlji sve dotle dok se Englezi i Amerikanci ne umore financirati Tita. Naravno, moram priznati da ne bismo mogli na neodređeno vrijeme pružati otpor u slučaju naše borbe "do kraja" u domovini. Uz to, posjedovanje dobra oružja bilo bi nas učinilo mnogo učinkovitijom snagom nego što smo kao pastorče Osovine mi u stvarnosti bili.

Do Zidanoga Mosta naše je povlačenje u prvom redu bilo vojna operacija, premda je u našim kolonama bilo civilnih izbjeglica iz Zagreba i drugih mjesta. No s onu stranu Zidanoga Mosta mase civilnih bjegunaca Mađara, Slovenaca i drugih nehrvatskih narodnosti gurale su se u naše redove. Ovo raznovrsno mnoštvo imalo je na umu samo jedno stiči do britanskih linija i tamo se predati. Premda je neobično vruće vrijeme uzrokovalo veliku žeđu, a izbjeglice su od nespavanja bili napola mrtvi, ove su se ljudske mase žurile prema svome cilju *- prema engleskim linijama.

Drugi sastanak Glavnoga stožera trebao je biti održan 7* svibnja. Ja sam bio na putu za taj sastanak, vozeći se s mojim šoferom u vojnim kolima (svoja vlastita kola ostavio sam na raspolaganju generalu Begiću), kada alarmantne vijesti o rasulu njemačkih jedinica prouzročile su promjene naših planova. Dr. Pavelić i neko drugo osoblje Vlade i Stožera žurili su prema Austriji. Umjesto da sastanak bude održan na Tuškancu, kako je bilo određeno, on bi održan u Rogaškoj Slatini, Ja tamo nisam otišao jer sam smatrao potrebnijim nastaviti pročišćavanje partizanskih gnijezda uzduž ceste Zidani Most-*Celje, na putu prema Mariboru.

Čim sam bio siguran da su naši pioniri i "leteće" kolone učinkovito izvršile svoj zadatak, povratioh se u Zidani Most. Ovdje dadoh posljednje zapovijedi ne trupama kao cjelini, nego pojedinim zapovjednicima. Kadgod sam vidio višega časnika u kolonama na povlačenju, pozvao bih ga k sebi i

rekao: "Ne idite prema Celju glavnom cestom! Ona je već prenatrpana ljudstvom sve od Zidanoga Mosta do karavanskih Alpa. Napustite svoja vozila i smjesta se riješite bilo koje prtljage! Naložite svojim vojnicima da slijede male seoske ceste i staze i recite im da napreduju prema sjeveru! Ne žurite se na predaju bilo kome i budite sigurni da nikome pod vašim zapovjedništvom ne dopustite odložiti oružje u isto vrijeme! Kada vidite što se dešava onima koji se predaju prije vas, sami donesite odluku! Ja sam sada vrhovni zapovjednik svih Hrvatskih oružanih snaga koje su ostale na našem državnom teritoriju. Dobio sam upute da izdam zapovijed našim vojnicima da polože svoje oružje pred neprijateljem. No ako vi vidite da se ubija one koji se predadoše ili ih se izručuje partizanima, tada znajte da nema drugog izbora nego boriti se do kraja i poginuti kao ljudi. Idite u skupinama i podržavajte vezu sa skupinama u vašoj blizini! Sada je prošlo vrijeme održavanja redovitih vojnih postrojbi. Od sada nadalje inicijativa je u rukama onih koji znaju kako će se vladati u prilikama koje će možda iskrsnuti i onih koji će te prilike iskoristiti."

Nastavlja se.

Posljednje uređivanje od Bobani : 11-02-2016 at 13:47

12-02-2016 02:37#746

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVLAČENJE HRVATSKE VOJEKE PREMA AUSTRIJI, piše Vjekoslav Luburić, general Drinjanin (7) Kraj ovog izvještaja.

3. POGLAVLJE - strana 37-64, hrvatsko izdanje.

Chapter 3. The End of The Croatian Army, st. 43-71 "**OPERATION SLAUGHTERHOUSE**", Dorrance & Company, Philadelphia 1970., strana 43-71

(Prijepis iz knjige "Hrvatski Holokaust" II. Zagreb, 2001. Ovdje ću u nastavcima iznijeti očevitni i živi opis "Kraj Hrvatske Vojske" kojeg je napisao očevitac mnogih dogodovština povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji, zadnji Zapovjednik HOS-a NDH general Vjekoslav Maks Luburić. On je ovaj izvještaj napisao i dao ga profesoru Ivanu Prceli točno na Veliku Gospu, 15 kolovoza 1967. godine da to objavi u gore najavljenoj spomenutoj knjizi. Na svu žalost general Drinjanin nije imao priliku živ dočekati izdanje te knjige na engleskom jeziku, jer ga je Udbin agent i plaćenik Ilija Stanić ubio 20 travnja 1969. godine. Mo. Otporaš.)

Upravo se tada desilo: naša nepobjediva Vojska počela se rasipati. Mnogi časnici počiniše samoubojstvo čim su prešli granicu sa Slovenijom. Znali su da samoubojstvo nije nikakvo rješenje hrvatskih problema, ali kao domoljubi nisu vidjeli drugi izlaz iz dileme u kojoj se nadoše: njihova Vlada zabranila im je nastaviti borbu, a oni se ne žele predati.

Posljednji put zagrlih svoje rođake i drugu rodbinu; svi su oni željeli poći sa mnom u šume. Svaki čovjek iz Obrani bojni, pukovnika i divizija učinio bi istu stvar. Pukovnici Pjanić, Hasić i Pacariz kao i albanski, crnogorski i mađarski saveznici htjeli su također poći sa mnom u šume. Oni hrvatski naraštaji koji dođu poslije nas neka ne zaborave da su sve ove narodnosti prolijevale svoju krv s nama i ginuli s nama. Budući hrvatski naraštaji ne bi smjeli zaboraviti njih i njihovo junaštvo koje su iskazivali do samog kraja, kao što ne bi smjeli zaboraviti ni sudbinu naših vlastitih trupa.

Zapravo neke vrste utjeha je za one koji smo imali sreću ili nesreću preživjeti poraz od 1945., jest da svi Hrvati i drugi protivnici komunizma nisu bili tako zaglupljeni da povjeruju britanskoj vojnoj časti. "Leteće" bojne, veterani od 1941. i Obranini (z),mo.) s drugovi nisu se predali! Jedna bojna, pod zapovjedništvom časnika s mnogo odlikovanja, odlučno je stupala prema Ljubljani da skrene pozornost partizanskih snaga koje su se pripremale napasti našu pozadinu. Golemo partizansko mnoštvo pristiglo je iz Trsta da iznenada napadne ovu već iscrpljenu bojnu, koja izginu boreći se do zadnjega čovjeka. **(Bilješka (13)** dolje na dnu stranice: "Partizanske snage iz Trsta djelomično su se sastojale od talijanskih trupa bivše redivide talijanske vojske. Kada se 1943. Italija predade Saveznicima, mnogi talijanski časnici i vojnici u Dalmaciji i Istri se pridružiše partizanima. Od tada do konca rata oni su uvelike pomogli i tisku razvikanim partizanskim postrojbama pod Titovim vodstvo." U ovome okršaju komunisti poubijaše čak i one Hrvate koji su bili teško ranjeni i nesposobni za daljnju borbu. Ovo je bio nagovještaj onoga što će se desiti Hrvatima koji se predaju.

Zahvaljujući zaštiti "letećih" bojni, veliko mnoštvo vojnih i civilnih izbjeglica stiže do Celja u sigurnosti i odanle nastavi svoj put za Austriju. Što se tiče samih ljudi u "letećim" bojnama, kosti ovih veterana iz prvih dana hrvatske državne nezavisnosti od 1941. razasute su diljem prostora između Zidanoga Mosta i Maribora, osobito uzduž obiju strana ceste Zidani Most-Celje. Tu je mnogo i partizanskih kostiju da im prave društvo!

Moram također napomenuti da je jedna bojna mornaričke pješadije imala posebno sjajan udio u račiščavanju puta za naše glavne kolone, natjeravši partizane na bijeg u nizu opetovanih "vrućih" akcija. Ova jedinica bila je naveliko angažirana u borbi istočno od Zidanoga Mosta 11. i 12. svibnja. U napadu na dosta brojnije partizanske koncentracije naši izgubiše više od 300 momaka, uključivši mnogo viših i nižih časnika. Komunisti su pobjegli u toj zbrci, a preživjeli iz mornaričke bojne potpadoše pod zapovjedništvo bojnika Matijevića. On mi kasnije reče kako je vjerovao da se nikada prije nigdje na svijetu nije vidjelo takvo junaštvo u borbi kakvo se vidjelo u tih mornaričkih vojnika. Napominjem ovu činjenicu, e da bi se odala dužna počast heroizmu koje je naše mornaričko osoblje tako sustavno dokazivalo.

Na isti je način i naša Časna radna služba dokazala svoje najherojskije osobine.

U skladu s mojim zapovijedima, u Celju sam se rastao od posljednje jedinice svojih osobnih stražara. Oni me ostaviše suznih očiju. U Austriju su ih pratile dvije hrvatske dame, članice sarajevske Ustaške omladinske organizacije koje su dijelile sudbinu vojnika.

Ostao sam u blizini Celja sve dok naše posljednje jedinice ne izađoše iz grada na putu za karavanske Alpe. Sa mnom ostadoše dvojica ljudi koje sretoh u šumi. Sa sobom sam imao i svoju vjernu "askericu", strojnicu koju smo mi sami proizvodili, i dvanaest ručnih granata. Ovo je bilo sve oružje kojim je raspolagao posljednji zapovjednik Hrvatskih oružanih snaga. Po prvi put tih dana oprah lice u jednome potoku te malo zaspah. Kada se probudih, osjećah se nekako osvježen pa započeh svoj put natrag prema hrvatskoj granici.

Čim sam ušao u domovinu, uspostavio sam vezu s jednom komando-postrojbom. Budući da sam bio ranjen u borbama za povlačenja, odlučih se na povratak u Zagreb zbog potrebe za njegovom. Partizani kasnije doznaše gdje sam boravio za posljednjeg posjeta našem glavnom gradu. Vjerujem da je supruga jednoga od naših časnika izdala one osobe koje su me bile zaštitile.

Kada se to dogodilo, povratih se u šume u društvu drugih hrvatskih nacionalista koji su, prema svojim mogućnostima, željeli nastaviti rat protiv komunista. Prva nam je briga bila spasiti sve druge domoljube koji pobjegoše u šume. Čim smo okupili sve te ljude, započesmo s aktivnostima našega otpora. One su se temeljile na našoj pogrešnoj pretpostavci da će se događaji na međunarodnoj pozornici prije ili kasnije odvijati u prilog hrvatskih državnih interesa. U to vrijeme čak je i skeptik,

kao što sam ja bio, morao vjerovati da će službeni Zapadni svijet uskoro morati zauzeti odlučno stajalište protiv ruskog i međunarodnog komunizma, ako ne želi da mu se desi sudbina Države Hrvatske i hrvatskoga naroda. Nije potrebno naglašavati kako su naše nade bile iluzorne. Slobodni svijet pružao je materijalnu i moralnu pomoć komunistima posvuda, e da osigura uspostavu marksizma ne samo u Hrvatskoj, Sloveniji, Dalmaciji, Bosni i Hercegovini i Istri nego i u drugim zemljama i narodima srednje i istočne Europe. Kada Amerikanci konačno započeh suprotstavljati se širenju komunizma, učiniše to na Dalekom istoku, točno na prostorima gdje su imali najmanje mogućnosti za uspjeh u svojem zakašnjelom nastojanju da zaustave komunističke prijetnje.

Budući da sam Hrvat, možda je naravno što osjećam kako je sudbina *Hrvata teža od sudbine koju je pretrpio bilo koji drugi narod koji potpade pod komunističku dominaciju. Zbog uloge na koju sam bio pozvan u strašnom razvoju događaja koji zapadoše naše Oružane snage i građane koji im se pridružiše na put u tuđinu, imam posebno gorke uspomene na događaje iz 1945. Kao vojnik bio sam uvježban slušati naloge, a meni izrečeni nalozi bili su: **1.** dati upute čitavom našem vojnom osoblju da se povlači u Austriju i **2.** zaustaviti organiziranje masovnoga otpora u pozadini naše Vojske na povlačenju. Rezultat ove pogrešne odluke koju je naša Vlada donijela bio je da su većinu naših vojnika i građana koji se predadoše Britancima u vjeri da će se s njima postupati kao s ratnim zarobljenicima, engleske vojne v*lasti izručile partizanima. Čim su jugo*komunisti u rukama imali svoje žrtve daleko od očiju i ušiju zapadnih Saveznika, oni su ih tako mučili i klali da zaslužuju divljenje crvenih američkih Indijanaca otprije 200 godina.

I unatoč činjenici da su se pokolji hrvatskog vojnog osoblja i građana nastavili u tjednima, mjesecima i čak godinama poslije Drugoga svjetskoga rata, tisak "slobodnoga svijeta" podržava urotu šutnje o Titovim klaonicama. "Slobodni svijet" previše je usredotočio svoju pozornost na uživanje plodova pobjede a da bi mario za sudbinu gubitaka u nedavno završenoj igri.

Odbor za istraživanje Bleiburške tragedije zaslužuje pohvalu za svoja nastojanja da upozna službeni civilizirani svijet s činjenicama Bleiburških, mariborskih i drugih poratnih pokolja.

Dajem svoju časnu riječ vojnika da sam napisao ovaj iskaz o koncu Hrvatske vojske samo koliko sam to i sam iskusio, vidio i osjećao. Ja sam osobno sastavio original hrvatskoga teksta, ovoga iskaza u vjeri da će pomoći da se za buduće naraštaje sačuva istina o događajima u kojima sam, zbog svoje narodnosti i visokoga čina, odigrao razmjerno važnu ulogu. **(Bilješka (14))** i zadnja bilješka ovog izvještaja:

General Vjekoslav Luburić Carcagente
(Valencia), Španjolska 15. kolovoza 1967.

(Bilješka (14)) i zadnja bilješka ovog izvještaja:

General Luburić nije doživio da u tisku vidi ovu svoju analizu. U nedjelju 20. travnja 1969. godine on bi umoren u Carcagentu blizu Valencije kao žrtva "lova" u kojemu su mnoge ugledne hrvatske izbjeglice umorene od agenata jugoslavenske tajne policije, UDBE, Podulji 63 lanci o Luburićevu životu i smrti mogu se naći u svim važnijim španjolskim novinama i revijama. Na poseban način preporučujemo La Actualidad Espan`ola od 1. svibnja 1969, zbog cjelovitosti njezina članka o Luburiću. Koliko je nama poznato, američki mediji nisu uopće izvijestili o umorstvu generala Luburića. Sredinom šezdesetih godina, potonji je iskaz glavni urednik najprije doslovno preveo s hrvatskoga na engleski jezik. Onda je dr. Stanko Guldescu za američku publiku čitav iskaz uredio. Uređeni je tekst u ljeto 1967. na hrvatski preveden u nazočnosti generala Luburića, u njegovoj kući. Autor iskaza je uređeni tekst pred glavnim urednikom odobrio i vlastoručno ga potpisao točno na svetkovinu Velike Gospe 1967. godine. (Bilješka glavnog urednika i prevoditelja Johna Ivana Prcele.)

Prepisao Mile Boban, Otporaš.

Ivor: iz knjige HRVATSKI HOLOKAUST II, Zagreb 2005, 36-64

Napomena.

Tko je imao priliku čitati knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA", mogao je u tim pismima pročitati da je Maks često pisao svojim suradnicima kako je on mnoge stvari zapisao i dobro pohranio. Pročitati sve generalove opise, članke i pisanja u časopisu DRINA i novini OBRANA, za sigurno se tu može naći mnogi podataka koje bi mogli smatrati kao veliki dio njegovi **MEMOARA**. Samo ovaj izvještaj o Povlačenju Hrvatske Vojske bi mogao biti dio tih **USPOMENA**. Otporaš.

12-02-2016 04:26#747

HR SOKOL

Spremnik

Datum registracije

Jan 2016

Lokacija

Hrvatsko nebo

Poruke

446

Imaš sta od pukovnika Štira? I njegove bitke protiv Rusa

15-02-2016 04:49#748

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Prvotno napisano od **HR SOKOL**

Imaš sta od pukovnika Štira? I njegove bitke protiv rusa ?

Bog! HR SOKOL,

Ima mnogo zanimljivosti pukovnika Ivana Štira. Bilo bih mi drago da mi javite šta Vas najviše zanima o puk. Štiru. U ovim pismima Maksa Luburića koja iznosim ovdje na ovom forum bilo je mnogo puta riječi i o puk. Štiru.

Prilažem ovdje link "**PURUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**". Poruka je izišla u Istarska DRINA br. 3/4 1964., st 18/21. Otvorite svatri linka i pročitajte sadržaj, pa se javite komentarima.

PoZDrav.

Poštovani Otporaš: Izvolite: <http://kamenjar.com/poruka-izm...>

Avatar

Lilith Otporaš • prije 11 sati

Vrijedi se prisjetiti pa i tebi Otporaš prilažem poveznicu: <http://kamenjar.com/poruka-izm...>

Subject: Dva linka sa Kamenjara koja treba otvoriti

<http://kamenjar.com/tko-je-pis...> (Drugi link: <http://kamenjar.com/tko-je-pis..>)

Imate ovdje na portalu cijelu rubriku: Iz otporaševе torbe: kamenjar.com/kategorija/izotpo... (Treći link: kamenjar.com/kategorija/izotpo...)

Svašta se može pronaći

Posljednje uređivanje od Bobani : 15-02-2016 at 04:55

16-02-2016 02:07#749

HR SOKOL

Spremnik

Datum registracije

Jan 2016

Lokacija

Hrvatsko nebo

Poruke

446

Bog i Hrvati Bobani!!! Bas sam u pismima koja objavljuješ pročitao o pukovniku Štiru i njegovoj hrabroj bitki protiv Rusa. Pa me zanima ima kakvih informacija o samom tijeku bitke? A sta se tiče pisma pomirenja partizana i Ustaša Najveći problem su komunisti sve se mijenja oni su isti. Još uvijek su rezervirani prvi redovi u Hrvatskom kazalištu

16-02-2016 03:38#750

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Prvotno napisano od **HR SOKOL**

Bog i Hrvati Bobani!!! Bas sam u pismima koja objavljuješ pročitao o pukovniku Stiru i njegovoj hrabroj bitki protiv rusa. Pa me zanima ima kakvih informacija o samom tijeku bitke? A sta se tiče pisma pomirenja partizana i ustaša Najveći problem su komunisti sve se mijenja oni su isti. Još uvijek su rezervirani prvi redovi u Hrvatskom kazalištu.

Bog! HR SOKOL,

Za tvoju informaciju posjedujem skoro sve "**DRINE**" (fali mi ih samo nekoliko,) koja je počela izlaziti u početku 1951. godine, pa sve do generalove smrti 20 travnja 1969. Poslije njegove smrti izišlo je nekoliko "**DRINA**" kojih je materijal bio već od prije u pripremi. Zadnju "**DRINU**" je napisao puk. Stjepan (Štef) Crnički (1903-2006) 1989. godine u vlastitoj nakladi a koju je posvetio generalu Luburiću uz dvadesetu (20) godišnjicu pogibije generala Drinjanina. U tim "**DRINAMA**"

puk. Štir je od početka mnogo pisao u njima o raznim bitkama. Na osnovu tih bitaka napisao je dvije (2) knjige, ("**ELEMENTI I METODE KOMUNISTIČKE GERILE**"), izdanje DRINAPRESS 1964. i "**VOJNIČKI PRIRUČNIK**", također izdanje DRINAPRESS. U tim DRINAMA se može mnogo stvari naći baš vezano o toj temi "**BORBE HOS-a NDH**".

(Novina "OBRANA" je počela izlaziti u siječnju 1963. godine. Do generalove smrti imam sve OBRANE. Poslije generalove smrti neredovito sam ih primao. Fali mi ih nekoliko. U tim OBRANAMA puk. Šire nije mnogo pisao o borbama NDH. On je radije prepustio drugima a pisao je mnogo o drugim stvarima.

Dragi prijatelju i kolega drago mi je da te ova tema zanima. Što god te zanima glede ove teem, javi se pa ćemo zajednički nadopunjavati nenadopunjeno.

Bog! PoZDrav.

17-02-2016 23:06#751

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DOLAZI VRIJEME MAKSA LUBURICA!

Čitao sam negdje neku šaljivu priču, mislim da je naslov priče bio ERO S ONOGA SVIJETA. Priča pričama. Još za vrijeme stare Grčke bio neki mladić koji je počinio neko krivično djelo. Za taj prekršaj vlasti su ga uhapsile i dovele pred sudca. Sudac je okrivljenika pitao: dali je istina da je on to djelo učinio? Okrivljenik je odgovorio da jest. Sudac ga ponovno pita: Da zašto je on to krivično djelo počinio.? Okrivljenik je rekao: "Samo i jedino zato da se o meni priča". Sudac kao da je imao jugoslavenski odgoj i Udbaške ideje svojim sudskim autoritetom je za vijekove vijekova zabranio da se o tome slučaju javno priča i piše. Što su vlasti više proganjale one koji su o tome kriomice pričali i pisali, priča se je sve više i više sirila. Eto, kako vidimo, poslije preko dvije tisuće godina, još se uvijek o tome priča.

Tako nekako bi se moglo usporediti i osoba i one Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina. Ne trebamo ići u daleku prošlost kako bi pronašli i izvukle neke primjere koji su slični na Maksa Luburića. Sjetimo se šta je Udba, Jugoslavija, bijedni hrvatski antifašisti okupljeni oko Mesića, Josipovića, Milanovića i svih onih zalutalih Hrvata koji se još nalaze u njihovu društvu, sjetimo se njihovih napora da se zabrani o Maksu Luburiću pričati, govoriti, pisati, a ako ne govoriš, nemaš šta pisati, a ako ne pišeš, nemaš šta pročitati. Otporaš.

IVICA ĐIKIĆ, GLAVNI UREDNIK NOVOSTI "Trebamo se držati riječi velikog vojskovođe Maksa Luburića za hrvatsku neovisnu državu" – poskok.info

IVICA ĐIKIĆ, GLAVNI UREDNIK NOVOSTI "Trebamo se držati riječi velikog vojskovođe Maksa Luburića za hrvatsku neovisnu državu" – poskok.info
poskok.info

Žao mi je da se link nije otvorio.

Posljednje uređivanje od Bobani : 17-02-2016 at 23:21

23-02-2016 01:52#752

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OVA PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA JE IZ GODINE 1966.

(Ako se slučajno link ne otvori, molim samo potražite prikazani link. Hvala. Otopraš.)

Iz poruke generala Drinjanina Hrvatima Toronta za deseti ...

https://disqus.com/.../iz_poruke_generala_drinjanina...

Translate this page

Miljenko Dabo Peranić prilikom svoje prve posjete generalu za vrijeme ... Peranić odgovara na prvo pismo generala Drinjanina u kojem ga je general pitao: ...

25-02-2016 02:29#753

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZIŠLA BIOGRAFIJA JOHN IVAN PRCELA!

Izašla biografija John Ivan Prcela!<<http://hrvatskoobrambenostivo.com/2016/02/24/izasla-biografija-john-ivan-prcela/>>

24. Veljaca 2016<<http://hrvatskoobrambenostivo.com/2016/02/24/izasla-biografija-john-ivan-prcela/>>

Izašla biografija John Ivan Prcela!

24. Veljača 2016

Ivan_John_Prcela_Cleveland

(Ukratko o hrvatskome mladiću od 94 godine professor Ivanu Prceli. Ivan Prcela je rođen 9 ožujka 1922 u selu kašute kod Trilja. Bio je đak Bogoslovije kada su ga [...])

THE JOHN PRCELA AUTOBIOGRPHY JUST PUBLISHED -

(Ukratko o hrvatskome mladiću od 94 godine profesor Ivanu Prceli. Ivan Prcela je rođen 9 ožujka 1922 u selu Kašute kod Trilja. Bio je đak Bogoslovije kada su ga partizan u proljeće 1945. godine mobilizirali. To je bilo pred kraj rata WW2. U partizanskim odredima je vidio mnoge počinjene zločine nad hrvatskim narodom, posebice kod povlačenja hrvatske vojske prema Austriji. Sve što je tada vidio mladi Ivan Prcela to su bile partizanske okrutnosti i zločini. To nije mogao podnositi niti izdržati, te čim je stupio u Trst, dezertirao je jugopartizane i predao se Amerikancima.)

U Ameriku dolazi 1949. godine, u grad Cleveland. Godine 1960 dolazi po prvi puta u Europu, posjećuje Rim i drug mjesta. Kako je mnogo puta čuo govoriti o generalu Maksu Luburiću, odlučio ga je posjetiti. Upoznali su se i kao dva dobra Hrvata odmah su se sporazumjeli u borbi za hrvatsku stvar i postali dobri prijatelji i još bolji suradnici. Kada se je prof. Ivan Prcela ženio sa vrlo otmjenom Španjolkom 26 prosinca 1963. godine, Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin mu je bio vjenčani kum.

Po povratku od generala Drinjanina u Ameriku 1960. godine, prof. Ivan Prcela počima prikupljati materijal i materijale od preživjelih hrvatskih vojnika i svjedoka o Bleiburškoj Tragediji. Velik je to napor bio i konačno je ta knjiga izišla na engleskom jeziku 1970. godine pod naslovom "**OPERATION SLAUGHTERHOUSE**", koju je tiskala vrlo poznata američka izdavačka kuća DORRANCE PUBLISHING COMPANY. Knjiga je u Zagrebu prevedena na hrvatski 2005 "**HRVATSKI HOLOKAUST II.**

Ovo niže priloženo pismo sam malo prije primio od mojeg prijatelja prof. Ivana Prcela. Oni koji govore engleski će znati o čemu se radi. Knjiga o kojoj prof. Prcela ovdje u svojem pismu govori je najnovija u nizu njegovih knjiga ne engleskom jeziku. Knjiga **A LEGACY OF ENDURANCE** se može prevesti kao **BAŠTINA MOJE IZDRŽLJIVOSTI.** Toplo preporučujem ovu knjigu svim Hrvatima i Hrvatima koji govore engleski, a onim Hrvatima i Hrvatima koji imaju prijatelje koji govore engleski bih preporučio da im po mogućnosti poklone ovu knjigu kako bi se upoznali što поближе našim hrvatskim vrednotama, patnjama i mukama u borbi za ponovno oslobođenje naše drage Hrvatske. Dolje niže je adresa gdje se knjiga može naručiti.

Ovim putem bih zamolio one kojima to bude moguće da se jednom malom karticom jave prof. Prceli i zažele mu SRETAN DEVEDESET ČETVRTI (94) ROĐENDAN koji je 9 ožujka ov.g. To mogu učiniti jednim malim e-mail pismom. Također njegova adresa je priložena. Nemamo mi danas mnogo hrvatskih mladića tih godina koji još uvijek zasukanih rukava rade za hrvatsku stvar i upoznavanju strance o NAŠOJ HRVATSKOJ ISTINI.

Prof. Ivan Prcela se čak sprema iduće godine u Zagreb na otvaranje i promociju knjige o Vjekoslavu Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu. Kada mi je to prof. Prcela nedavno javio, odmah su mi krila počela rasti da i mene iz dalekog Texas-a donesu u Zagreb na promociju te knjige. Što god mi danas činimo, usuđujem se reći, da je to naša hrvatska iseljenička povijest, koja će itekako jednog dana zatrebati hrvatskim nadolazećim naraštajima. U to ime svima želim nadolazeći Sretan Uskres! i nakon toga nadolazeći prvi hrvatski nacionalni i državni praznik Deseti Travnja. Mile Boban, Otporaš.)

To Mile Boban,

John (Ivan) PRCELA, author of the monumental works about the Croatian Holocaust and of the inspiring books about St. Joseph, now comes out with his autobiography, A LEGACY OF ENDURANCE: Memoirs of My Long Life. The publisher of this extremely interesting and highly informative patriotic-religious book is Dorrance Publishing Company in Pittsburgh, the same entity which had published Prcela's life work, OPERATION SLAUGHTERHOUSE of 1970 and 1995.

The book can be ordered via the U. S. Postal Service at the following address: Dorrance Publishing Company, 585 Alpha Drive, Pittsburgh, PA 15238. It can be also ordered electronically at this Email: dorrordr@dorrancepublishing.com or directly from the author's postal address given below.

There are over twenty photographs in the book and most of them are in color. That is why the publisher has set the book's retail price at twenty-eight U. S. Dollars.

Order this precious book and THANK YOU in advance!

John Prcela

4037 Monticello Blvd.

Cleveland, Ohio 44121-2066

25-02-2016 14:42#754

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OSTAVŠTINA IZDRŽLJIVOSTI - piše prof. Ivan Prcela

(Prilažem pismo prof. Ivana John Prcela kojeg mi je jutros uputio. Upozorava me na tipkarske pogreške na čemu mu iskreno i od srca zahvaljujem. Ja sam primijetio da mi se često puta potkradu pogreške za vrijeme pisanja, a nemam namjere (ili izgubio sam ju) pregledavati moje pisanje, nego odmah šaljem dalje. Oni koji su imali priliku čitati knjigu "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIČA**", imali su priliku uočiti da je on u više pisama pisao svojim suradnicima da mu oprostite na mogućim pogreškama, jer da on "**naprosto nema dovoljno vremena za pregledavati što je napisao**". Eto tako, nekako, mnogi od nas danas nemamo dovoljno vremena za poboljšati sami sebe u mnogim stvarima, pa tako i u pisanjima.

Pismo prof. Prcela sam našao shodno staviti ga na ovu temu o Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu, jer je on skoro jedini danas živi od najužih suradnika pokojnog i Zadnjeg Zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga, **HOS** Nezavisne Države Hrvatske, **NDH**. generala Maksa Luburića. Kako se vrijeme približuje za iskreno i istinito pisanje o borbi stvaranje Hrvatima Hrvatske Države, hrvatske **NEZAVINE DRŽAVE HRVATSKE**, tako se u isto vrijeme približuje **JAGMA** za istinito i iskreno pisanje o **DIV JUNAKU MAKSU LUBURIĆU**. Sve što je hrvatska politička emigracija pisala od svibnja 1945. pa do svibnja 1990. godine je sastavni dio hrvatske povijesti. Tako ja mislim, tako bi trebali mnogi misliti, pa kada je to tako, neka poradi toga i ovo pismo šjora Ivana John Prcela bude dio hrvatske emigrantske povijesti. Mile Boban, Otporaš.)

ivanprcela@roadrunner.com

To:

froate@hotmail.com; Cc:

antoniushaus@arcor.de; Thu 2/25/2016 6:07 AM

Dragi Mile,

Sam ugovor o objelodanjenju knjige već je pozobao SEDAM tisuća zeleniša. (Amerikanci često puta za njihov dollar kažu "**green stuff**" tj. "zeleni materijal, zelena tvar i sl. Mi Hrvati bi često puta "zelenoš, zelenaši" itd. Ovdje prof. Prcela misli na dollars, mo. Otporaš.) Unatoč tome, ja sam već na poklon poslao 45 primjeraka a do sada unovčio samo pola od toga ukupnoga broja. U radu sam samcat i oslon mi je moja profesorska mirovina.

Vidim da Ti imaš dara za promičbu, ali u pisanju ipak treba stvar toliko dotjerati da se ne vide

mnoge tipkačke pogriješke. Najvažnije je biti VJERAN ČINJENICAMA pa mi nije drago da si Ti napisao da su me partizani mobilizirali u svoje redove u jeseni 1944. Ja sam dignut u JA sa studija teologije u Makarskoj točno 3. travnja 1945. a nakon 69 dana sam dezertirao u samome Trstu, sakrio se kod Otaca kapucina i krio se dva tjedna u jednoj redovničkoj sobici. Onda sam vlakom otišao u Veneciju i odatle se javio jednom fratru na Visovcu jednom razglednicom. Poruku kratku i jezgrovitu napisao sam na latinskome i potpisao se kao David Petrović. Na Veliku Gospu 1945. taj Fra Jerko Lovrić razglednicu je u Sinju pokazao mojim roditeljima i tako sam ja "od mrtvih uskrsnuo." Malo prije toga otkrića, sinjski franjevci rekli su Requiem misu za ubijenoga fra Rudolfa Vučića i za mene živoga ondašnjeg Fra. Matu Prcela.

Mnogo je tih potresnih činjenica u mojemu teškome i preteškome životu i one su u "katekizmu" mojega dugoga života vrlo zorno prikazane u 171 pitanje i u isto toliko odgovora. Činjenicama treba biti vjeran pa pošalji mi svoju poštansku adresu da Ti mogu odmah poslati jedan primjerak mojih **JEDINSTVENIH doživljaja.** Oni nisu Baština nego moja ostavština djeci i unučadi i mladim hrvatskim i američkim naraštajima.

Već me zovu marketing agenti jer moju AUTOBIOGRAFIJU smatraju "**A Unique Story,**" na temelju koje se može napraviti jedan potresan film. Ja sam star da ulazim u business intrige pa sam ih uputio na mojega jedinca sina Josipa Alojzija (19. OŽUJKA MU JE 49. RODJENDAN) jer je on pravi pravcati "business man."

Kopija ovoga pisma ide Mirku Biliću Eriću u Njemačku jer on je glavni pokretač i financir **Životopisa generala-viteza Vjekoslava Luburića.** Predstavljanje ovoga povijesnoga djela predviđeno je za jesen 2017.

Pozdrav Tebi i Tvojima i Bog Vas na svakome koraku pratio!

J. Ivan Prcela
Preživjeli iz Hrvatskog holokausta

27-02-2016 17:23#755

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

MAKS LUBURIĆ UPISAO TISUĆU (1000) DIONICA HŠK GRAĐANSKI 1944.

(A šta reći na ovo! Maks Luburić i kroz šport promiče hrvatsku državotvornu ideju. Jeli Vjekoslav "Maks" Luburić zbilja rođen da se bavi hrvatstvom ili mu je to hrvatstvo roditeljsko nadahnuće da voli i ljubi svoj narod hrvatski i da se bori za Hrvatsku Državu?! Bilo kako mu drago, Maks Luburić je jedan veliki dio naše hrvatske povijesti. Za neprijatelje Hrvatske on je "bič božji" kako su ga udbaška piskarala opisali, a za svakog Hrvata, osobito državotvornog Hrvata, Maks Luburić je naš hrvatski **VIZIONAR** koji je kroz svoju hrvatsko/državotvornu borbu stekao toliko iskustvo da je pobijedio samog sebe, razumio i one Hrvate koji su se borili protiv Hrvatske Države a i on se borio protiv njih; dao im ruku **POMIRENJA**, napisao **PORUKU IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**, koja je izišla u Istarskoj "DRINI" br. 3/4 1964., na strani 18/21.

Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN je pisao u jednom od pisma dru. Miljenki Dabi

Peraniću u Parizu: "...Kako nisam mogao pisati povijest, priključio sam se Ustašama o kojima će povijest pisati..." **Zar to nije jedna od njegovih VIZIJA?!**

Ja najiskrenije mislim da je došlo vrijeme da se hrvatski glumitelji počmu natjecati **TKO BI MOGAO NAJSVHODNIJE GLUMITI MAKSA LUBURIĆA!?**. Ja da sam glumac, s velikom čašću bih se natjecao da budem glavni glumac Maksa Luburića. Ali trebamo uzeti i u obzir, tj. činjenicu da će mnogi zainteresirani glumci oklijevati uzeti ulogu glumca Maksa Luburića, jer će biti jako teško glumiti Maksa Luburića hrvatstvo, požrtvovanost u borbi za Hrvatskom Državom, razumjeti i prijatelja i neprijatelja, svakome oko sebe govoriti o pomirenju Hrvata sa Hrvatom, itd. itd. Kliknite na priloženi link Kamenjar.com. Otporaš.)

<http://kamenjar.com/maks-luburic-upi...radanski-1944/>

Početna » Postovi » HŠK GRAĐANSKI 1944.

HŠK GRAĐANSKI 1944.

Posted on 28. Siječanj 2016

Građanski

Nakon neslavnog završetka prvenstva za 1944. godinu, sporovi oko tog prvenstva trajali su sve do kraja siječnja 1945. kad je odlukom povjerenika HNS-a dr. Rinalda Čulića odlučeno da „nemamo nogometnog prvaka za godinu 1944.“

Tjedan dana nakon ‘završetka’ posljednjeg prvenstva osnovan je ‘Zagrebački cup’ ZNP-a u kojem sudjeluje svih 25 zagrebačkih klubova. Krajem studenog 1944., nakon dva tjedna kaosa oko rasporeda, počele su kup utakmice. Građanski je s uvjerljivih 5:0 svladao Redarstveni ŠK.

I baš tada iz tajništva purgera objavljuju: „...Građanski neće igrati novu utakmicu dok se ne riješi naš prosvjed na utakmicu u kojoj je pobijedio HAŠK sa 1:0...“ Najavljuje se i posebna sjednica društva. Sa svekolikim članstvom, nešto kao plenum, ili izvanredna skupština. Sastanak je održan u tajništvu u Boškovićevoj 4/I kat, 29. studenog. Iz novina:

„... Uz mnoge članove, sve igrače, sastanku su prisustvovali i ministar vitez dr. Vjekoslav Vrančić, državni tajnik prof. Aleksandar Seitz, predsjednik i tajnik kluba Slavko Prevendar i Đuro Petermanec. Na govornici je bio i Ivica Nikolić, glavni ravnatelj Hrvatskog Radiše. Oštre kritike na ‘sve što se u sportskim postrojbama događalo u posljednje četiri godine’ dao je Antun Konrad. Na početku sjednice upućen je pozdravni brzojav Poglavniku i predsjedniku državne vlade, što je sa oduševljenjem prihvaćeno...“

...

„...Na skupštini, ustaški pukovnik Maks Luburić upisao je 1000 dionica (100.000 kuna), čime je postao član utemeljitelj Građanskog. Članstvo je to oduševljeno pozdravilo...“

...

Donesena je i ‘Rezolucija’ od 30 redaka. U novinama je spomenuta pod naslovom: „Građanski je započeo odlučnu borbu za uređenje prilika u hrvatskom športu“. Počeo je obračun s HNS-om i njegovim predsjednikom Vatroslavom Petekom.

...

Upravo su ti događaji mogli biti povod za progone i ukidanje klubova poslije rata od strane novih vlasti.

U subotu, 16. prosinca 1944., HNS proglašava HAŠK prvakom ‘Zagrebačke skupine’. Građanski odmah održava sastanak, dva dana kasnije. Zaključak: Građanski više neće nastupati pod okriljem HNS-a. Zbog te odluke, uzvratni susret 1.kola Zagrebačkog kupa nije odigran te Redarstveni prolazi dalje.

Ustaška mašinerija na izdisaju pokušala je imenovanjem novog državnog povjerenika za tjelesni odgoj i šport pojačati aktivnosti i uvesti red. Izbor je pao na Zdenka Blažekovića, stožernika ustaškog sveučilišta stožera i zapovjednika muške Ustaške mladeži. Unatoč brojnim obavezama Blažeković je obznanio svu silu ukaza, naredbi, odluka, zapovijedi... koje su imale mali, odnosno nikakav učinak.

U tijeku veljače 1945. čišćenje hrvatskog nogometa počinje izjavom Blažekovića: „Želim hrvatski šport potpuno nacionalizirati...“ a na opće iznenađenje, kritizira HNS i sam smjenjuje stare predsjednike športskih klubova! S namjerom da „novi ljudi donesu odluke kojima bi se stišalo sukobe, izmirile zaraćene strane“.

Predsjednik Građanskog Slavko Prevendar podnosi traženu ostavku. Blažeković potom imenuje svoje ‘povjerenike’ u klubovima, a u Građanskom su to: Karl Hruber, pomoćnici Ivo Stilinović i Vice Mandl.

Zatim slijede daljnje odluke Blažekovića. Mijenja imena nekih zagrebačkih klubova. Građanski i HAŠK ostaju. Iz Concordije nastaju Zeleni 1906., Ličaninu mijenja ime u Velebit, Ferraria postaje Gvožđar, Croatia – Crno-bijeli 1907., HRS Zagorac – Zrinjski, Meteor – Zagrebački športski krug, itd.

Izdana je i zakonska odredba da športska godina počinje svake godine na 10. travnja i završava uključivo 9. travnja iduće godine. 23. veljače 1945. Blažeković je izdao naredbu da „ovogodišnje ratno do savezno nogometno prvenstvo ima u najkraćem roku započeti i na najkraći i najjednostavniji način se odigrati.“

Slavko Prevendar ponovno postaje predsjednik Građanskog, a i drugi povjerenici vraćaju se u svoje klubove.

Krajem veljače Građanski je odigrao svoju prvu utakmicu u proljeće. U novinama piše: „Građanski je počeo s prvim vježbama, a tajnik Petermanec kaže: „Igralište još nismo mogli sasvim urediti, ali se nadamo da ćemo ubrzo. Htjeli smo i ove godine prirediti u Zagrebu nekoliko međunarodnih utakmica. Pregovarali smo s Spartom i Slavijom iz Praga, ali ratne prilike to onemogućuju. Novih igrača nemamo, jer je naš cilj, da sami odgajamo svoje vlastite igrače.“

U proljeće 1945., iako je rat došao na sam prag Zagreba, u tih još slobodnih stotinjak četvornih kilometara odvijala se intenzivna sportska djelatnost. I to u nekoliko sportskih grana: nogometu, rukometu, kuglanju, atletici i stolnom tenisu.

U ožujku nogometaši su odigrali utakmice u korist ‘Pomoći’, pomirbenu utakmicu s HAŠK-om (3:1) i održao se sastanak u klubu koji je formirao „Odbor za izgradnju vele-borilišta 1.HGŠK.“ Te je ubrzo uslijedio poziv u novinama za upis dionica za izgradnju vele-borilišta.

U travnju, na proslavi 4. godine uspostave NDH odigrana je prijateljska utakmica Građanski – HAŠK (2:2). Kasnije su Građanski i Concordija sudjelovali na velikoj vojno-sportskoj priredbi.

Iako su prilike zbog ratnog stanja bile teške i mnogi klubovi, posebice oni iz unutrašnjosti, prestali djelovati, a neki tek privremeno, pa su igrane samo prijateljske utakmice (Dosaavezi su bili neaktivni i postojali su samo formalno), krajem travnja odigrano je 1.kolo nogometnog prvenstva ZNP-a!

Berlin je već pao (2. svibnja, op.a.) a u Zagrebu se još uvijek igrao nogomet! 2.kolo igrano je 5. i 6. svibnja. Ujutro 8. svibnja 1945. u Zagreb su stigli partizani. Svi prijeratni nazivi sportskih organizacija su promijenjeni.

dinamo

Načini upravljanja i oblici aktivnosti u sportu dvaju ideološki posve dijametralnih uređenja bili su u suštini posve identični. Bila je to u detalje programirana djelatnost, u cilju afirmacije političkog uređenja. Ta orvelovska uputstva prikrivana su tobožnjom brigom za bolji i sretniji život radnih ljudi.

Međutim čini se da su sportaši i iskreni kibici u svim političkim sistemima strastveno uživali u igri.

...

Izvor: Otporaš

03-03-2016 00:31#756

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Poglavnikovo pismo Mili Budaku: Brate, spasi ži... 2016

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/kategorija/izotporasevetorbe/>, Kamenjar

03-03-2016 00:35#757

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POGLAVNIKOVO PISMO KILI BUDAKU: BRATE SPASI ŽIDOVE!

Kliknite na priloženi link. Tu ćete naći Poglavnikovo pismo dru. Mili Budaku. Otporaš.

Poglavnikovo pismo Mili Budaku: Brate, spasi život .. 2016

Pročitajte više na <http://kamenjar.com/kategorija/izotporasevetorbe/>, Kamenjar

04-03-2016 16:16#758

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KAKO I ZAŠTO JE DOŠLO DO SABIRNOG RADNOG LOGORA "JASENOVAC"*(Iz knjige Marijane Cota Slučaj Šakić: dezinformiranost ili zlonamjernost)***Postanak Logora Jasenovac**

Dana 23. kolovoza 1941. u hrvatskom dnevnom listu Hrvatski Narod objavljen je priobčaj o skorom početku velikih javnih radova, među kojima je i isušivanje Lonjskog polja. Navedeno je da su već izgrađeni objekti u koje će se smjestiti radnike, te da će se odmah početi s radovima na proširivanju, pročišćavanju i produbljivanju korita rječica Veliki Strug, Trebež i Lonja, te na izgradnji sabirnog-odvodnog kanala uz istovremeno podizanje velikog obrambenog nasipa prema rječici Trebež. Uz to najavljeno je i jačanje nasipa uz Savu i Veliki Strug.

Pošto je za ove radove bilo potrebno mnogo radne snage, koje u to vrijeme nije bilo na raspolaganju, jer je dosta ljudi bilo u vojsci, a još više u raznim pripremnim postrojbama, te nešto i na radu u Njemačkoj, bilo je odlučeno da bi radove izvodili osuđenici iz državne kaznionice Stara Gradiška. *(Te iste radove u istim i gorim uvjetima izvodili su i zatvorenici, uglavnom politički, i za vrijeme komunističke Jugoslavije. Mo.)*

Zbog udaljenosti gradilišta od kaznionice Stara Gradiška bilo je izgrađeno novo naselje za osuđenike. Iskoristivši staru ciglanu u blizini sela Jasenovac i još neke obrtničke objekte, koji su tu od ranije postojali, na površini od 12 hektara izgrađen je 1941. niz baraka, koje su služile za smještaj zatvorenika. Tako stvoreni prostor nosio je naziv Radni i popravni logor Jasenovac.

Već 1941. došlo je do četničke i boljševičke pobune protiv državne vlasti i poretka, te je bilo potrebno i te prostore osigurati od vanjskih možebitnih napada i unutarjih mogućih pobuna i bjegova. Kako za to nisu bili dovoljni dotadašnji obrambeni mehanizmi države, uznički stražari, policija i oružništvo, osnovan je Obrambeni Zdrug Jasenovac, kao posebna vojno-redarstvena postrojba u nadležnosti Ravnateljstva za javni red i sigurnost Ministarstva unutarjih poslova NDH. Ta se nova postrojba sastojala od dva strogo odvojena dijela, čije su nadležnosti bile potpuno odvojene. Bile su to: postrojbe koje su pored administrativnih poslova obavljale i neposredno osiguranje zatvoreničkih objekata Stare Gradiške i novo nastalog Jasenovca, te postrojbe koje su vojno osiguravale širi prostor, od područja Dubice do Novske, Okučana i Stare Gradiške.

Kako su četničke bande, a poslije i ilegalni komunisti, bili aktivni na ilegalnom radu ugrožavanja javnog reda i mira, te su djelovali protiv ustavnoga poretka NDH, mnogi od njih bili su uhićivani, te su nakon sudske odluke i na osnovu Zakonske odredbe od 25. studenog 1941., o upućivanju nepoćudnih i pogibeljnih osoba na prisilni boravak u sabirne i radne logore, bili upućivani na izdržavanje određene kazne. Izjave svjedoka, npr. u slučaju Šakić, upravo potvrđuju tu istinu, jer svi svjedoci u svojim izjavama navode da su bili članovi ili da su pomagali komuniste i partizane, što znači da su bili neprijatelji tadašnje **Hrvatske Države**. Kao i u svakoj drugoj državi u svijetu, kako prije tako i danas, mora se odgovarati za postupke kojima se ugrožava sigurnost i poredak jedne države, a takvi se postupci posebno strogo kažnjavaju u vremenu kad je država u ratu, kao što je tada bila NDH.

Kako u Radnome i popravnom logoru Jasenovac više nisu bili samo osuđenici sitnog kriminala, nego i aktivisti ilegalnih i terorističkih skupina koje su ugrožavale red i mir u NDH, logor je odlukom RAVSIGUR-a preimenovan u Sabirni i Radni Logor Jasenovac (Sabirni Logor br.III). Dolaskom novih zatvorenika došlo je i do potrebe proširenja logora. Proširivali su se i obrtnički pogoni, koji su zapravo bili intenzivni industrijski pogoni. U sastavu tih pogona bile su: ciglana, kožara, rafinerija, pilana, električna centrala te lančara. Osim tih industrijskih pogona bilo je tu i mnoštvo drugih zanatskih pogona: stolarija, krojačnica, kovačnica, postolarija, bravarija, strojbravarija, limarija, precizna mehanika, auto-mehanika, kolarija, ugljenara, krečana, alatnica, krpara, tokarija, puškara, montaža, remenarija, drvvara, keramika i sl. K tome postojao je i dio zvani

Ekonomija, u čijem su sastavu bili: mesnica, hladnjača, pekara, pčelarnik, vrtlarija, štale, svinjci i konjušnica. (Tko želi detaljnije saznati svih vrsta djelatnosti u Radnom Logoru Jasenovac, potrebo bi bilo potražiti i pročitati 15/16 nastavaka "**PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA**" u novini **OBRANA** iz godine 1965/66. Tu generala Drinjanin, uz opisivanje svojih uspomena sa drom. Vladkom Mačekom, opisuje razne djelatnosti kao i potrebe u Sabirnom Logoru Jasenovac. Mo. Otporaš.) U svim tim radionicama samo su glavni majstori bili vanjsko osoblje, unutarnja samouprava je bila u rukama osuđenika u cijelosti. Jednako je tako i u stambenom dijelu tog novoizgrađenog naselja uprava bila isključivo u rukama osuđenika.

Zatočenička unutarnja samouprava sastojala se od logoraša koji su upravljali ishranom, nastambom, slobodnim aktivnostima, primanjem paketa i pošte, redom i čistoćom itd. Unutarnja samouprava sama je organizirala i raspoređivala poslove i radnike. Zatočenička je unutarnja uprava također sama priređivala i dijelila hranu, te pregledavala i dijelila pakete koje su zatočenicima slali: Crveni križ, Židovska općina, obitelji i rodbina. Ako među zatočenicima nije bilo potrebnih stručnjaka, radne službe su uzimale civilne namještenike koji su dobivali stanove u mjestu Jasenovac, kamo su dovođili i svoje obitelji. To je isto vrijedilo i za zatočenike - slobodnjake koji su radili u logoru a spavali van logora. Zatočenici, čija je stručna pomoć bila logoru potrebna i nakon isteka njihove kazne, bili su, ukoliko su to sami htjeli, preseljavani u samo mjesto Jasenovac, te više nisu bili zatvorenici nego slobodnjaci koji su samo dolazili u logor na posao.

Upravi radne službe bilo je u interesu da sva postrojenja normalno rade, da se proizvodnja odvija bez ikakvih zastoja, a to se moglo postići prvenstveno dobro ishranjenom i odmornom radnom snagom, pa su oni koji su radili teže ili posebne poslove dobivali dopunske obroke, a hrana se je općenito dopunjavala i plodovima s obližnjih poljoprivrednih imanja na kojima su radili zatočenički odjela ekonomije.

Cjelokupno unutarnje poslovanje logora vodili su zatočenici. Administraciju i upravu vodili su ustaški časnici, koji su strogo morali poštovati zakon i pravila. Uprava logora bila je podređena upravi Ustaške nadzorne službe u Zagrebu koja je donosila važnije odluke. Zatočenicima su prigodom puštanja iz logora, vraćane sve stvari koje su im bile oduzimate pri ulasku u logor.

Inače, u NDH nikada nije postojao „logor smrti“ pa to nije bio ni Jasenovac, kako se to pokušava tumačiti unutar jugoslavenskoga mita o „genocidnosti“ Hrvata. Jasenovac je bio **Radni i Sabirni Logor** u kojem se intenzivno proizvodilo kako za civilne tako i vojne potrebe NDH. To je ta istina s kojom se ne mogu pomiriti komunisti i antifašisti.

Čak i kad se uzme u obzir: trajanje rata, postojanje raznih bolesti i epidemija koje prate svaki rat, te prirodne smrti, nesretne slučajeve na radovima i pogubljenja za osvetu koja su tada bila u skladu s postojećim ratnim zakonima, proizlazi da u Sabirnom i Radnom Logoru Jasenovac nije bilo, niti je moglo biti niti izdaleka onoliko žrtava koliko mu se lažno pripisuje. ... (Sveukupne žrtve uzrokovane raznim bolestima, nasilnim činima nisu **prešle dvije tisuće (2000) žrtava**. Pregledajte, pročitajte knjigu Ilije Brabarića "**NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA, BILO JE PRAVO IME**", Split 2010., pa se sami uvjerite. Ilija Brabarić je Hercegovački Hrvat, rođen 1922. godine i još je živ i živi u San Paulu, Brazil. On je pristupio kao dobrovoljac HOS-ama 1942. godine i bio dodijeljen Sabirnom Logoru Jasenovac kao zapisničar svih mogućih dogodovština, ulaza i izlaza svih logoraša. Mo. Otporaš.)

07-03-2016 22:00#759

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

Jezgra hrvatstva je u Hrvatskoj, a korijeni su u hrvatskoj političkoj emigraciji.

JEZGRA HRVATSTVA JE U HRVATSKOJ, A KORIJENI SU ...

kamenjar.com › Iz Otporaševe torbe

Aug 10, 2014 - JEZGRA HRVATSTVA JE U HRVATSKOJ, A KORIJENI SU U HRVATSKOJ POLITIČKOJ EMIGRACIJI

JEZGRA HRVATSTVA JE U HRVATSKOJ, A KORIJENI SU U HRVATSKOJ POLITIČKOJ EMIGRACIJI.

mile boban i Tuđman Franjo

<http://vladimir-lusic-mojj-curve.blo...je-mamica.html>

SOA NIJE BILA NADLEŽNA ZA PRAĆENJE MAMIĆA!?! - VLADO'S J-CURVE - Blog.hr
vladimir-lusic-mojj-curve.blog.hr

SOA NIJE BILA NADLEŽNA ZA PRAĆENJE MAMIĆA!?! , Vladimir-Lusic-moje-curve.blog.hr

Lijepi pozdrav, gosp. Otporaš.

Vlado Lušić

11-03-2016 03:53#760

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE - Iz NOVE HRVATSKE 1980. br. 5

Ja sam prije neko vrijeme prepisao iz novine NOVA HRVATSKA, br. 5 1980., strana 10, koja je izlazila u Londonu a koju je uređivao Jakša Kušan, članak talijanskih novinara novine "L' Occhio" od 12 veljače 1980. i stavio na internet. Prošle godine mi se javio jedan čovjek iz Hrvatske i tražio od mene da mu skeniram taj članak iz Nove Hrvatske, jer, kako kaže da je on unuk Olge Karaule. Rado sam udovoljio njegovoj želji i poslao mu skeniranu sliku. Kako on nije mogao jasno razabrati skenirani članak, zamolio me je da to prepisem i e-mail poštom pošalje, što sam opet rado učinio. kada je unuk Olge Karaule proučio članak talijanskih novinara, meni je odgovorio u šesnaest (16) točaka njegovu verziju istine između njegove bake Olge Karaule, čije je djevojačko ime bilo Olga Horvat, a udala se za Franju Karaulu (iz Livna) 1928. godine. Nije mi namjera proturječiti ovih 16 točaka gosp. Željka Karaule, jer to nije moj posao. To će biti posao budućih povjesničara koji se budu bavili ovom temom. Sve što ovdje želim reći je to da malo izgleda smiješno i čudno da je jedina jedna djevojčica od nekih 9/11 godina iz tog mjesta je imala priliku kroz sve te godine, pa sve do njegove smrti, biti i pismenoj i usmenoj vezi sa Titom, pa čak i njegovim najbližim suradnicima koji su njegovu biografiju pisali.

Ja sam gospodinu Karauli odgovorio na ovih 16 točaka, pa kada to pronađem, stavit ću ovdje kao jedan javni (a ne tajni) povijesni dokument. Izvolite pročitati ovih 16 točaka i prijepis članka talijanskih novinara iz novine NOVA HRVATSKA. Prilažem ovdje link o tome članku kojeg možete naći na portalima Hrvatsko Obranbeno Štivo i Hrvatska Građanska Akcija. Otporaš.

bravar-je-voleo-decu-od-12-godina

From: Annie Boban <froate@hotmail.com>
Sent: Saturday, June 13, 2015 3:54 PM
To: Željko Karaula; Annie Boban
Subject: NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE

Bog! poštovani i dragi gospodine Karaula,

Tako me veseli i drago mi je da ste mi tako lijepo pojasnili neke nepoznate stvari. Od srca Vam hvala. A za sve ostalo, koliko istinito ili ne bilo, stvar će biti do povjesničara da kažu konačni pravorijek. Meni je osobno drago sve čitati, a vjerujem u ono što ja hoću, a često ne vjerujem ni vlastitom ćaći, kako bi se to kod nas na selu reklo.

Nadam se i čvrsto vjerujem da Vam nisam podigao "tlak" što sam Vam dostavio one stvari za koje niste znali a sada znate. Nije loše pročitati i druge izvore.

Iskreni pozdravi.

Bog! Mile Boban, Otporaš.

Date: Sat, 13 Jun 2015 17:25:06 +0200
Subject: Re: NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE
From: karaula1989@gmail.com
To: froate@hotmail.com

Dragi g. Boban,

hvala na prepisanom.

U tekstu ima dosta faktografskih grešaka, talijanski novinari su bili stranci čak i poznate detalje iz Titove biografije oni pogrešno pišu. To su po svemu senzacionalističke novine onoga vremena, kakvih u Jugoslaviji tada nije bilo i takvo novinarstvo je bilo tada u Jugi nepoznato.

1. Kako prva žena kada se Tito 1918. u Omsku oženio Pelagijom Belousovom?
2. Novinari očito izmišljaju "da se radi o ženi o kojoj se ne smije izustiti ni jedna riječ" jer je Olga od 1952. davala u niz navrata razne intervjuje o Titovom životu u Velikom Trojstvu te je i Vladimir Dedijer (Titov biograf) u Prilozima za Titovu biografiju objavio njena pisma u kojima se to isto opisuje.
3. Tito je 1973. posjetio grob svoje djece u Velikom Trojstvu.
4. Hinko i Žarko nisu bili blizanci - Hinko je rođen 17. 11. 1922. i umro nakon 8 dana. Žarko je rođen tek 4. 2. 1924.

5. Ovo o bijegu kroz prozor je također netočno jer tada Žarko nije ni rođen. Broz je uhićen tek u ožujku 1925. i tjedan dana zadržan u zatvoru zbog govora na pokopu jednog komunista.
6. Žarko nikada nije dat Titovom bratu Martinu već je obitelj poslije Velikog Trojstva otišla u Kraljevicu (brodogradilište) gdje se Tito zaposlio, Žarko i Pelagia su kraće vrijeme bili u Zagrebu kod Titovog prijatelja Mavraka dok nije nađen smještaj za obitelj, da bi zatim otišli u Kraljevicu.
7. Pelagija je napustila Jugoslaviju 1929. i više se nikada nije vratila. Znači nije mogla biti u Velikom Trojstvu 1935.
8. Olga i Tito nikada nisu živjeli zajedno, već je on živio u V. Trojstvu u milinu sa svojom suprugom Pelagijom.
9. Dakle Olga rođ. Horvat oženila se 1928. za učitelja Franju Karaulu (iz Livna - selo Čelebić) te od tada se preziva Karaula. Dakle sve do 1928. ona se zapravo preziva Horvat.
10. Nije bila učiteljica dječjeg vrtića već je bila učiteljica u osnovnoj školi za djecu do 5. razreda.
11. Ovo oko života u Bjelovaru i udovištva je posve pogrešno. Tada ona živi već 20 godina u Bjelovaru, a udovica je već tada (1980.) 13 godina.
12. Baka nikada nije imala toliko novaca kao umirovljenica da bi svake godine davala takav iznos grobaru.
13. Lobor je malo mjesto u Hrvatskom zagorju dosta udaljeno od Velikog Trojstva (pogledajte na karti).
14. Olga govori 1980. o Titu - normalno on se tada u Velikom Trojstvu tako nije zvao - već su ga zvali Joža - po Josip.
15. Ovdje griješite o imenu Tito - nije to bila teroristička organizacija, već je Broz imao mnoštvo pseudonima i lažnih imena kao ilegalac KPJ, jedno od čestih pseudonima koji je koristio bio je Tito, koji mu je dao CK KPJ, jer je ime Tito bilo vrlo često u Hrvatskom zagorju gdje je rođen. Ovo je naknadna izmišljotina u političke svrhe kada je zbilja vladala pometnja u vezi stvarnog Brozovog identiteta.
16. Kao što vidite Olga je novinarske tvrdnje nazvala besmislicama, što sigurno i jesu, jer bi obitelj ipak nešto znala po tom pitanju. Senzacionalističke novine željne prodaje, a što možete.

ONO ISPOD SLIKE. Dakle Olga nije rekla o nikakvoj vezi s Titom tada, a Broz je rođen 1892. dakle on je u Trojstvu imao od 29-do 33 godine (1921-1925).

Mislim da u konačnici tu nema istine ni materijala. Naravno, to je izašlo u novinama, to je javno dobro i može se plasirati kao još jedan detalj u moru nedokumentirane literature o Titu i njegovim ženama i ljubavnicama koji su se pojavili nakon 1990. godine. Vidi npr. samo Filip Radulović, Ljubavi Josipa Broza, 1990.

Najbolje vam je o tom razdoblju Titovog boravka u V. Trojstvu pisala Stanislava Koprivica-Oštrić u knjizi "Tito u Bjelovaru", 1978. jer su tu svi podaci potkrijepljeni dokumentima i preslikama tih dokumenata.

Eto toliko, pozdrav dr. sc. Željko Karaula

XXXXX

Dana 13. lipnja 2015. u 15:47 Annie Boban <froate@hotmail.com> je napisao/la:

Bog! poštovani gosp. Željko Karaula,

Kako biste mogli imati cjeloviti opis iz novine "Nova Hrvatska", prepisujem od slova do slova te Vam putem Vaše e-mail adrese dostavljam cijeli tekst. Ja ću kasnije, ako se potreba ukaže, za hrvatsko općinstvo ovo staviti na internet kako bi se i drugi Hrvati upoznali s ovim Titovim **"ljubavnim pustolovinama"**, tim više da ovo nije nikakva tajna, jer je već u novinama izišla u javnost prije 35 godina.

S iskrenim izrazima poštovanja primite moje pozdrave.
Bog! Mile Boban, Otporaš.

Prijepis iz novine NOVA HRVATSKA, br. 5 1980., st. 10

NA VIDJELO DOLAZE NOVE TITOVE PORODIČNE AFERE

Priča o Titovoj ljubavnici, koja je rodila njegovo dijete kad je imala samo 12 godina.

"Demitologizacija" - ta nezgrapna riječ za još nezgodniju proceduru iznošenja istine o svjetskim diktatorima, proširila se svijetom pedesetih godina. Prvi put primijenjena je kao opis iznošenja djelomične istine o Staljinu poslije njegove smrti. Čekalo se i na Maovu smrt da bi se počelo s njegovim demilogiziranjem. No, slučaj jednonogog maršala toliko je golicav da svjetsko novinstvo ne može više ni dočekati JBT-ovu kliničku smrt da bi započelo s pričama, koje su za njegova života strože čuvane od zlata u Fort Knoxu.

Ugodno je zato priopćiti, da se u susjednoj Italiji, čiji tisak redovito slijedi onaj beogradski, našao list koji je na svoju ruku i uz veliku opasnost pošao suprotnim stazama, još prije nego što su jugoslavenskog diktatora položili među štafetne palice u "Muzeju 25. maja".

To je "**L'Occhio**", neka vrst "revolverbata" iz ergele "Gruppo Rizzoli", koja u Milanu izdaje i najozbiljniji talijanski dnevnik "Corriere della sera". Cilj je bio jasan: Ono što još ne smije reći ozbiljan "Corriere", to ipak smije, i želi, jedan "L'Occhio", kojemu je i te kako stalo do velikih senzacija.

"L'Occhio" je 12. veljače na preko dvije stranice objavio senzacionalnu reportažu pod naslovom "Olga, tajna Titova života". Reporteri ovoga lista pronašli su u Bjelovaru prvu Titovu "**ženu**", o kojoj se u Jugoslaviji ne smije javno izustiti ni jedna riječ. Ne samo to. Sada doznajemo da Titov sin Žarko, onaj koji se ovih dana pojavljivao na slikama uz Titovo bolesničko uzglavlje, nije dijete njegove "službeno" prve žene, Ruskinje Pelagije Denisove Bjelorusove, nego **Olge Karaula**, koja je Titu, uz Žarka, poklonila još dvoje djece. (Dakle, kako je talijanska novina donijela a talijanski novinari napisali, Olga Karaula je imala trope djece sa tim josipom Brozom, kasnije tituliran konspirativnim imenom Tito, mo. Otporaš.)

Olga Karaula, rekosmo, živi u Bjelovaru. Ima 71 godinu. U ono daleko doba kada je Titu počela radjati djecu (Zlaticu - 1921.), imala je samo 12 godina. Nikakvo čudo da se tako nešto ne smije pričati u Titovom carstvu.

Istina o tome izletjela je najprije iz usta čuvara groblja u **Velikom Trojstvu**, gdje se još i danas nalazi nadgrobni spomenik Titove dvije djece koja su umrla u djetinjstvu. Na pitanje talijanskih novinara da ih odvede do Titove djece, čuvar groblja, **Vinko Rebić**, pokazao im je spomenik, okićen svježim cvijećem, na kojem stoji natpis: "**Ovdje počivaju u Božijem miru Zlatica Broz, stara dvije godine, i njezin brat Hinko star osam dana. Neka mir i pokoj vladaju nad njima. Ožalošćeni roditelji.**"

Na pitanje novinara tko je majka Zlatice i Hinka, čuvar groblja se prepaio i počeo mucati: "Ne sjećam se dobro, tada sam bio malo dijete. Čuo sam samo glasine. No, mogu Vas otpratiti do svojeg starog prijatelja, (Sada ću ovdje staviti kosim slovima i pomastiti šta piše iznad slike/spomenika djecu u groblju Veliko Trojstvo: ("**Godine 1974. Tito je s Jovankom obišao grob svoje djece. Tvrdilo se da je njihova majka Pelagija Bjelorusova...Lijevo: Titovoj djeci podignut je nadgrobni spomenik s križem ...**") koji ima 82 godine, i koji je s Titom radio u Mlinu, kad je ovaj došao u **Veliko Trojstvo** između 1920-1925."

"Stari prijatelj", **Marko Spoljarić**, bio je također sumnjičav prema talijanskim novinarima, ali im je ipak dao dosta podataka: "Titu su se žene uvijek neobično sviđale. I ovdje u našem mjestu zavrtilo je glavom nekolicini, ali se je posebno vezao za jednu, za onu, koja mu je dala troje djece: Zaticu, Hinka i Žarka. Bila je lijepa djevojka, crnka s neobično crnim očima. Bila je nevjerojatno mlada. Ostala je odmah noseća, i 1921. rodila je malu Zaticu, koja je umrla nakon 17 mjeseci. Pri kraju 1922. rodili su se blizanci, Hinko i Žarko. Prvi je umro osam dana nakon rođenja, a drugi je preživio. Kad je Tito u ljetu 1923. morao bježati kroz prozor mlina da ga ne uhite, vratio se kriomice nekoliko dana kasnije i uzeo sa sobom Žarka. kasnije sam doznao da ga je dao na čuvanje bratu Martinu, koji je radio kao željezničar u jednom mjestu na granici između Austrije i Mađarske."

Razgovor novinara s Olgom Karaulom

O Titu nisam više čuo. Vidio sam ga tek 1974. kada je došao u naše selo s Jovankom i pošao (prvi put poslije 1923.) na grob svoje djece. Vidio sam Žarka jednom, prije nekih pet-šest godina. I on je došao posjetiti grob svojeg brata i sestre. kakva je, eto, sudbina ...Ja sam cijepao drva, a Tito je bacao cjepanice u parni kotao mlina ..."

Na pitanje, kako se zvala Titova žena, i je li se stvarno s njom oženio, Marko odgovara: "Ženidba ili ne, živjeli su zajedno. Nisam siguran jesu li Olga i on sklopili službeni brak. No sada je dosta. Neću da otkrivam imena. Predsjedniku nije drago da se o tome priča ...Ovamo u **Veliko Trojstvo** došao je s ruskom ženom i otišao je 1935..."

Tko je Olga? Novinari su pošli župniku. Ali se ovaj ispričao: "Oprostite, ja tada nisam bio ni rođen, a ovdje nisu sačuvane sve matice rođenih i krštenih. Znaite, u Jugoslaviji se od 1920. koješta toga dogodilo. Po srijedi je i jedan veliki svjetski rat. Oprostite mi, oprostite ..."

Nije preostalo drugo, nego da se novinari opet vrate čuvaru groblja. Tu su u razgovoru s njim i njegovom ženom načuli ime Olga Karaula, Bila je učiteljica dječjeg vrtića, a 1928. udala se za jednog učitelja iz Bosne ...[\(Ovdje sam zbunjen., gosp. Karaula. Vi kažete da je Vaša baka bila djevojačkog prezimena Horvat, a u cijelom tekstu se ovdje govori o gospođici Olgi Karauli. Želio bih, ako je ikako moguće, da mi dostavite sve što znate u svezi svih spomenutih tema u ovom tekstu. Mo. Hvala. Mile Boban, Otporaš.\)](#) Već petnaest godina živi u Bjelovaru, od prije tri godine kao udovica: "Olga se brine za grob Titove djece otkako je on pobjegao iz **Velikog Trojstva** 1923", nastavio je čuvar **Vinko Rebić**. "Dolazi na grob svake sedmice i svake mi godine daje 10.000 dinara da bi grob čuvao u redu."

Tajna je otkrivena. Kada su se novinari suočili s Olgom u Bjelovaru, ispočetka je bila razgovorljiva, jer nije znala koliko su istine načuli. Pohvalila se je da je u mladosti bila vrlo lijepa, pokazala im je

čak jednu fotografiju kad je imala 14 godina, i to uz riječi: "Tita sam upoznala pri kraju 1920. u **Velikom Trojstvu**, gdje sam se rodila (Vi mi pišete da je Vaša baka rođena u Hrvatskom Zagorju. Ja ne znam koliko je udaljeno mjesto LOBOR gdje se je Vaša baka rodila od Velikog Trojstva, pa bih vas zamolio da mi malo pojasnite i tu udaljenost. Mo. Hvala. Mile Boban, Otporaš.) Tada sam imala tek 11 godina, (Olga Horvat je rođena 1909, godine, dakle bilo joj je samo 11 godina kada ju je ulovio kao ribar ribu na udicu, mo. Otporaš.) ali sam već bila prava djevojka, s crnom dugom kosom kao što možete vidjeti i na ovoj fotografiji ...Tito me je odmah fascinirao ..." (Sada se postavlja jedno pitanje: kada i koje godine je Tito dobio konspirativno ime Tito. Negdje sam čitao, ne sjećam se više gdje, da je on to konspirativno ime dobio u Moskvi, direktno od Staljina, a inicijali su značili: "**T**"ajna, "**I**"nternacionalna, "**T**"erroristička, "**O**"rganizacija. Olga Karaula ovdje govori: "...pri kraju 1920. u **Velikom Trojstvu**...". Mo. Mile.)

Kad su ju pitali je li ona prva Titova, tajna žena, Olga je odgovorila: "Tko Vam je to rekao? To su laži ..."

- Je li onda Pelagija majka one djece?

- "Ne mogu Vam ništa reći. Kakve su to priče?"

To je priča jedne žene koja se od 1923. brine za grob dvoje djece za koju kaže da nisu njezina! (Nadati se je da će doći vrijeme, i to ubrzo, kada će se iz povijesnih pobuda pokrenuti jedna ozbiljna DNA analiza povezanosti ove djece u pitanju sa osobom više poznate imenom Tito nego svojim pravim obiteljskim imenom. Mo. Mile.)

- "To što govorite nema smisla. Ja sam voljela onu djecu ..."

- Kao majka?

- "Da, kao majka. Ali to ne znači ništa!"

- Budite iskrena. Jeste li bila samo Titinova ljubavnica ili i njegova žena? Kada ste ostala noseća, imali ste samo nešto više od 11 godina pa je u selu pukao škandal? Zato je Tito htio da se Vaša udaja za njega poništi. S time je na neki način zanijekao i Vas ...

"To što pričate, potpuna je besmislica. (Ali ovdje Olga Karaula nije rekla da je "to potpuna laž". Olga je koristila blažu riječ "besmislica" a nama svima ostavila je za nagađati sve ostalo i tražiti istinu ...Mo. Mile.) Predsjednik i ja se dopisujemo. Poslala sam mu i sada dobre želje za ozdravljenje. No, jeste li Vi pitali zagrebačku policiju za dozvolu da idete naokolo i postavljate ovakva pitanja? Zna li Vi da bez njihove dozvole ne biste se smjeli ni pojaviti u mojoj kući?... Prestanite! Napolje! Ili hoćete da pozovem policiju? Budite sigurni da ću im reći ono što radite. I onda ..."

I onda su se pametni novinari, nakon što su prije toga dobili čak neke fotografije Titovih pisama Olgi, autom lijepo pobjegli natrag u Italiju. Ne preko Trsta, jer su se bojali da će ih tamo Udba vjerojatno čekati, nego preko Austrije.

I tako je "tajna" Titove prve žene, koja više nije tajna, izbila u javnost. Koliko će još sličnih tajni doći na vidjelo u procesu "demitologizacije" jednog od najvećih i najnemoralnijih tirana moderne svjetske povijesti? M.L. (Ovi inicijali M.L. su talijanskog novinara, mo. Otporaš.)

Poštovani i dragi gospodine Željko Karaula prepisao sam doslovno cijeli tekst iz Nove Hrvatske. Ovdje u tekstu piše da je članak u talijanskoj novini "**LOcchio**" od 12 veljače 1980. godine izašao

na preko dvije stranice. Za zadovoljiti Istinu, svakako bi trebalo potražiti tu novinu i pronaći sve ono što su ti talijanski novinari tada pisali. Nadam se da ćete biti zadovoljno s ovim što Vam prilažem.

Primate moje iskrene pozdrave.

Bog Mile Boban, Otporaš.

xxxxx

Date: Sat, 13 Jun 2015 04:31:40 +0200

Subject: Re: PoZDrav iz Tekxas-a Željki Karauli - DSCN6957.JPG

From: karaula1980@gmail.com

To: froate@hotmail.com

Dragi g. Boban,

na žalost ništa ne mogu da vidim. Kada povećam sve se zamuti.

ŽELJKO

xxx

Dana 13. lipnja 2015. u 04:22 Annie Boban <froate@hotmail.com> je napisao/la:
Bog! poštovani i dragi prijatelju Željko Karaula,

Udovoljavam Vašoj želji te Vam šaljem kopiju članka iz Nove hrvatske. Ne znam dali ćete uspjeti s povećalom odgonetnuti ovaj Nove Hrvatske opis. Ako slučajno bude nejasnoća, molim vas samo mi javite te ću to vrlo rado prepisati od slova do slova i poslati Vam.

I mene veseli da je ta slučajnost ili tajanstvenost povezana s Vama i Vašom obitelji ili obiteljskim potomkom. Dolje donja slika je grobnica u Velikom Trojstvu kojeg je u to vrijeme, dakle kada su talijanski novinari to obilazili i slikali, uzdržavao **Vinko Rebić** i koji je mnoge priče ispričao, vezane uz Tita i Olgu Karaula i koji je, mišljenja sam, talijanskim novinarima rekao za Olgu Karaulu gdje živi ili slično. Ta grobnica u **Velikom Trojstvu** je tada - godine 1980 - još uvijek tu bila s natpisom: **"Ovdje počivaju u Božijem miru Zlatica Broz, stara dvije godine, i njezin brat Hinko star osam dana. Neka mir i pokoj vladaju nad njima. Ožalošćeni roditelju."**

Poštovani gospodine i dragi prijatelju Željko Karaula ovo bi se trebalo do temelja obraditi i s istinom izići na **ČISTAC**. To toliko o ovom predmetu za sada.

Bog! Iskreni poZDravi. Mile Boban.